

Domoznanski oddelek

37
UTRINKI
2008

KNJIZNICA IVANA POTRCA PTUJ

37.091.8(497.4Podlehnik)

6011891,3

COBISS o

UTRINKI

Glasilo Osnovne šole Martin Kores Podlehnik
Leto 2 (januar 2008), številka 3

UTRINKI

NIKA, 1.r

UTRINEK IZ RAVNATELJEVE PISARNE...

Bliža se konec januarja in praznični dnevi, še ne prav tri tedne oddaljeni, se zdijo že tako zelo daleč... In ker je čas neusmiljen do vseh nas, je tok življenja v naši šoli neprekinjen, pridnost in delavnost učencev in njihovih učiteljev pa je v tem trenutku, ko tole prebirate, že nagrajena z zaključkom prvega ocenjevalnega obdobja v šolskem letu 2007/2008.

Določeni učenci in učenke bodo z rezultatom, seveda skupaj z Vami, spoštovani starši, bolj zadovoljni, drugi spet manj. Žal je tako, vendar tudi če uspeh otroka ni zmeraj takšen, kot bi si ga starši želeli, je sedaj še zmeraj več kot dovolj časa, da se zadeve do zaključka šolskega leta uredijo v vsem željeni smeri.

Prvih pet mesecev letošnjega leta je za nami in zato je prav, da napravimo krajšo analizo opravljenega dela. Sprememb in dogodkov je na šoli veliko, o njih vas zagotovo redno obveščajo. Vaši otroci, zato na tem mestu z moje strani le krajši povzetek pomembnejših aktivnosti tega obdobja.

Ob začetku leta smo po dolгих letih malce spremenili šolski zvonec in tako uvedli drugi glavni odmor, namenjen času kosila in krajši sprostitvi učencev. Prav tako smo v letošnjem letu od začetka uvedli skupino podaljšanega bivanja vse tja do 16.00 ure. Pri zadnji gre za spremembo, ki je nastala iz socialnih potreb okolja in nekaj staršev ponujeno podaljšano varnost svojih otrok tudi s pridom izkorišča.

Hitro ob pričetku leta smo pa takoj nadaljevali s pedagoškimi novostmi in tako vpeljali šolo v naravi že za skoraj naše najmlajše, tretje in četrte razrede smo uspešno poslali v aktivnih nekaj dni v Kočevje v Dom Jurček.

Paralelno s tem dogodkom smo imeli tudi urejeno predstavitev šole Podlehnik na Radiu Ptuj in tako smo en dan snemalni ekipi Radia Ptuj pridno razkazovali naše vrline, znanja in spretnosti. Oddaja je bila na Radiu večkrat predvajana, posnetke pa je možno dobiti na šoli, če ste jo starši morda preslišali.

Nadaljevali smo z naslednjim velikim dogodkom, in sicer smo letos že v drugo izpeljali našo tržnico poklicev. Bila je še večja kot lani, ves dan smo na šoli predstavljali učencem širok spekter poklicev, naši ta mlajši pa so gostili goste in skupaj z njimi pekli kruh, pecivo in izdelovali številne izdelke, ki so Vam bili predstavljeni v popoldanskih urah na govorilni uri.

Samo tržnica pa je bila letos še bolje obiskana, zasluga temu pa gre tudi, da smo letos gostili številne starše iz OŠ Videm in Leskovec.

Naslednja novost, v letošnjem šolskem letu prav tako prvič izpeljana, pa je bila zimska šola v naravi za učence sedmih in osmih razredov. Nekaj dni so aktivno preživeli na Rogli in še dodatno osvojili smučarska znanja.

Skupaj z lokalno skupnostjo pa je šola izpeljala projekt t.i. E-točke. Šolski prostor in njegovo neposredno bližino smo prekrili s signalom brezžičnega dostopa do interneta. Gre zagotovo za projekt bližnje bodočnosti, ki omogoča vsem zainteresiranim, ki so v radiusu cca. 100 metrov od okolice šole, da se popolnoma varno in brezplačno povežejo v omrežje internet. To je storitev, ki bo kmalu prišla še kako prav, zato morda tudi na tem mestu zahvala gospodu Miranu Krajncu iz Občine Podlehnik, ki se je za ta projekt tako požrtvovalno zavzemal.

Prvo ocenjevalno obdobje se je zaključilo 31.01.2008 in tudi drugo ocenjevalno obdobje bo minilo hitro, najavljene imamo plavalne tečaje za nekaj razredov razredne stopnje, pripravlja pa se tudi že letna (plavalna) šola v naravi v Ankaranu za učence 5. razredov.

Prispevek pa bi postopoma zaključil, z najavo zadnje aktualne novosti in sicer smo skupaj z razredniki in posebej učiteljicama slovenskega jezika letos v šolo vpeljali t.i. literarni natečaj. Učenke in učenci vseh razredov so se vadili v samostojnem pisanju katerekoli oblike literarnih del, edini pogoj je bil, da so izdelki popolnoma avtorski, torej njihovi. In zadnji del aktualnega šolskega časopisa Utrinki, katerega ravnokar prebirate, ima v zadnjem delu objavljene najboljše prispevke, ki so v času tega natečaja nastali. Veselo prebiranje Vam želim, sicer pa Vam bodo učenke in učenci svoje izdelke tudi sami predstavili na februarškem skupnem roditeljskem sestanku.

asist. mag. Dejan Kopold

ŠOLA MALO DRUGAČE

Center šolskih in obšolskih dejavnosti Dom Jurček Kočevje je bil od 1. do 5. oktobra 2007 drugi dom za tretješolce in četrtošolce OŠ Martin Kores Podlehnik ter četrtošolce OŠ Majšperk s podružnicama Ptujška Gora in Stoperce.

Gostoljubni domačini so poskrbeli, da smo se v domu res odlično počutili vseh pet dni. Preživeli smo zanimiv in aktivnosti poln naravoslovno športni teden, ki so ga po našem programu pripravili strokovni delavci doma.

Ogledali smo si mesto Kočevje in njegove znamenitosti, Rudniško jezero z bogastvom rastlin in živali, odkrivali skrivnosti kraške jame, spoznali osnove orientacije in astronomije, se podali na učno gozdno pot, kjer smo prepoznali veliko rastlin in živali.

Poseben čar je bilo popoldansko kurjenje ognja in priprava malice na prostem, ko smo se učili, kako preživeti v naravi.

Tudi s športom smo se vse dni aktivno ukvarjali. S kanuji smo se vozili po reki Rinži, streljali z loki, se vozili s kolesi, plesali in predvsem mnogo, mnogo pešali.

Vse pridobljeno znanje smo zadnji dan pokazali na orientacijskem pohodu, ki je bil tudi tekmovalnega značaja.

Z nami so ves čas bili tudi učitelji Slavko, Vojko, Robert, Tilen in Jure, ki so naše dneve od jutra pa do spanja zapolnili z dejavnostmi in prijaznostjo. Za lačne želodčke so poskrbele prijazne kuharice, teta čistilka pa je imela kar precej dela s čiščenjem, čeprav smo si sobice pospravljali sami. Mamice pa so nam nadomeščale naše učiteljice Danica, Milica, Mira, Marija in Vesna.

Spoznali smo veliko prijateljev, saj smo se učenci obeh šol vse dni odlično razumeli. Na prijaznih Kočevjarje iz Jurčka in lepe trenutke v Kočevju nam bodo še dolgo ostali najlepši spomini.

Naše vtise o bivanju v njihovem domu pa smo strnili v odo, ki jih je ob slovesu zelo zabavala.

ODA JURČKU

V domu Jurček je lepo, krasno se zabavamo, nam kuharice kuhajo, da prste si polizemo.

Do doma Slavko nas pripelje, ko sred Kočevja se zgubimo, o domu, delu, vse napotke od Karmen, šefice, dobimo.

Jure gozd nam razkazuje, o soncu Robert nam modruje, kako v naravi preživimo, se s Tilnom, Slavcem, Vojkom naučimo. (A Haložani smo enotni si v en glas, da preživetja ni brez pečenih klobas.)

Še vode nič se ne bojimo, s kanuji mi po njej drvimo, smo vesla v Rinžo namočili, se zraven fino poškopili.

Ko teden dni se odvrti, pa v srčkih malo nas tišči, saj treba vzeti bo slovo, jo mahiniti na Štajersko.

Bilo pri vas nam je lepo, Kočevjarji, za vse vam hvala, v spominu res najlepšem nam vaša šola bo ostala. (Nasvet le en, če ga želite naslednjič vrata privarite!)

Učenci 3. in 4. Razreda

NA NOČNEM POHODU

Ko smo bili na taboru, smo šli na nočni pohod. Ali ste že bili na nočnem pohodu? Še ne? Tudi jaz sem prvič.

Zvečer smo se zbrali pred domom. Od učiteljev smo dobili navodila. S seboj smo imeli baterijske svetilke. Odpravili smo se na pohod. Šli smo skozi mesto. Ko smo prišli iz mesta do gozda, smo prižgali svetilke, ker je bila tema. Šli smo po gozdu. Bilo nas je malo strah. Ko smo prišli na vrh, smo se ustavili. Opazovali smo zvezde in se orientirali. Bil je lep razgled na osvetljeno Kočevje.

Ko smo se vrnili, je bilo že pozno. Bili smo zelo utrujeni in smo hitro zaspali.

Ana Mari, 3. r.

NA TABORU

Oktobra smo šli tretješolci in četrtošolci na tabor v Dom Jurček v Kočevju.

Bilo je lepo in zabavno. Spoznali smo veliko novega. Dan smo preživali tudi v naravi. Pekli smo si jabolka, kruh in gobe, ki smo jih sami nabrali. Spekli smo si tudi navadne klobase, ki so nam zelo tekstile. Zanimiva je bila vožnja s kanuji po reki Rinži. Streljali smo tudi z loki. Veliko časa smo preživali v naravi in na sprehodih. Imeli smo tudi tekmovanje.

Videli smo tudi žive medvede. Bilo nas je malo strah.

To je bila za nas nova izkušnja, saj smo pet dni preživali brez staršev.

Tomas, 3. r.

SPOMINI NA DOM JURČEK

Bili smo v šoli v naravi v Kočevju. Preživali smo pet prelepih dni daleč od doma.

Ko smo prispeli v Dom Jurček, smo se razporedili po sobah. Po kosilu so nam razkazali dom in nam povedali, kaj bomo tukaj počeli. Vsako jutro smo najprej telovadili, nato pa se umili in pripravili za zajtrk. Po zajtrku smo pospravili sobe. Zelo smo se trudili, saj smo tekmovali, kdo bo imel lepše pospravljeno sobo. Potem smo imeli do kosila razne dejavnosti. Po okusnem kosilu smo lahko malo počivali ali se igrali. Popoldne pa smo spet imeli pouk, pohod, kolesarjenje, streljanje ... Vrnili smo se pred večerjo. Včasih smo bili pošteno utrujeni. Po večerji smo se vedno sestali in imeli ples, kviz, spoznavni večer ali drugo. Nikoli nam ni bilo dolgčas.

Hitro je prišel petek, ko smo morali žalostni spakirati in oditi domov. Mamici sem doma razlagal, kako je bilo v Kočevju. Večkrat sem tudi sanjal, kako smo se imeli na taboru.

Uroš, 3. r.

TEHNIŠKI DNEVI

Tehniške dneve smo izvedli v oktobru, novembru in decembru. V oktobru smo izdelali izdelke iz lesa, v novembru pa smo pripravili razstavo Pozdrav jeseni.

V decembru pa smo imeli poklicno tržnico. Na šoli se je predstavilo veliko različnih poklicev. V našem razredu se je predstavila aranžerka ga. JERICA KORPAR z dvema dijakinjama, ANICO, in NATALIJA.

Okrasili smo medenjake. Imeli smo posebno maso za okraševanje medenjakov. Vsak jih je okrasil po svojem okusu.

Nato smo izdelovali aranžmaje.

Okraševali smo po svoji izbiri. Te izdelke smo dali na razstavo.

Potem je prišla ga. Pavla Birko. Povedala nam je nekaj o njenem poklicu.

Bila je baletka. Povprašala nas je, ali bi hodili na plesne vaje. Z njo smo tudi zaplesali. Podarili smo jim eno izmed naših najlepših risbic. Bilo je zelo zanimivo. Sedaj veva, kaj bova postali, kaj pa vi?

Manja in Klementina
5.r/9

PO CELI ŠOLI JE DIŠALO

Učenci 1. razreda smo v ponedeljek, 3. 12. 2007, izvedli drugi naravoslovni dan. Odločili smo se, da se bomo preizkusili v peki peciva.

V goste smo povabili gospo Ireno Robinščak iz slaščičarne MARCIPAN SLAŠČICE, ki se je z veseljem odzvala našemu vabilu. S seboj je prinesla ves material za peko in naša učilnica se je hitro spremenila v malo slaščičarno.

Z velikim navdušenjem smo oblikovali rogljičke, katere smo polagali v pekač in nato spekli v šolski kuhinji. Kmalu je zadišalo po celi šoli in takrat je bilo veselje popolno. Po peki rogljičkov smo se preizkusili še v oblikovanju čokoladnih kroglic, ki smo jih povaljali v kokosovi moki. Kako so bile dobre!

Z našimi dobrotami smo postregli vsem, ki jih je čudoviti vonj privabil v našo učilnico. Nekaj dobrot pa smo prihranili še za starše, ki so se popoldan udeležili govorilne ure.

Gospa Irena nas je na koncu razveselila z darili. Vsakemu je prinesla velikega čokoladnega ježka, katere pripravijo v njihovi slaščičarni.

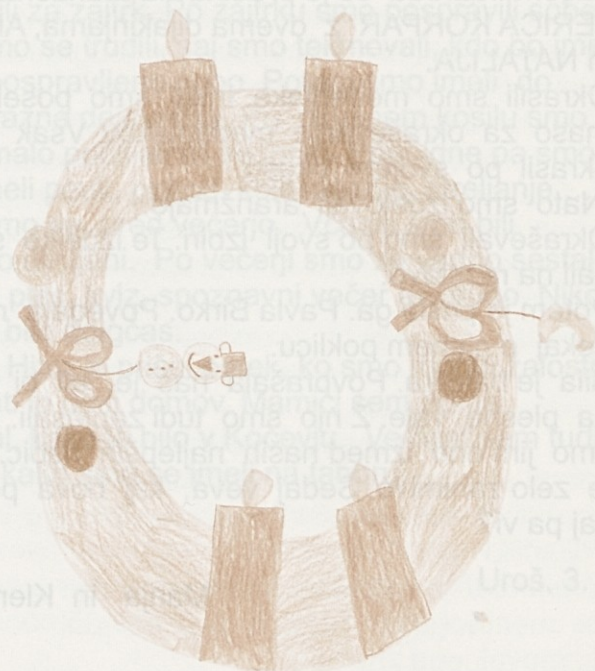
Za ves podarjeni material in darila se ji iskreno zahvaljujemo.

Učenci 1. razreda z razredničarko Romano

IZDELOVALI SMO...
V PETEK SMO IMELI TEHNIŠKI
DAN. IZDELOVALI SMO ADVENTNE
VENČKE. POMAGALA NAM JE GOSPA
ROZIKA IZ PTUJA. PRI DELU
SMO IMELI TEŽAVE, SAJ SO
NAŠI PRSTKI ŠE OKORNI. A SMO
SE ZELO TRUDILI IN NAREDILI
LEPE VENČKE. VESELI SMO JIH
ODNESLI DOMOV.

NINA MILOŠIČ 2. RAZRED

OBISKAL NAS JE PEK

Decembra smo imeli naravoslovni dan. Spoznavali smo poklice. Obiskal nas je pek. Najprej nam je povedal nekaj o poklicu peka. Potem nam je povedal, kaj potrebujemo pri peki kruha in drugih pekovskih izdelkov. Pripravili smo : moko, kvas, sol in vodo. Zamesili smo testo za kruh. Dali smo ga vzhajat. Ko je bilo testo dovolj vzhajano, smo oblikovali štruce in kruh dali v pečico, da se je spekel. Bil je zelo dober in okusen. Potem smo zamesili še testo za druge pekovske izdelke. Pekli smo žemljice, rogljičke , preste in pletenice. Zelo smo uživali, posebej še , ko smo naše izdelke poskušali. Hm, kako so bili dobri! Po naši šoli je prijetno dišalo po kruhu .

Edi, 3. r.

BILI SMO PEKI

Poklic peka je zahteven in naporen . Delati je treba tudi ponoči. Da pa je biti pek tudi lepo, smo spoznali , ko nas je obiskal gospod Franci iz pekarnе Ajdaren. Skupaj smo pekli kruh, žemljice, rogljičke in preste. Bilo je zelo zanimivo in zabavno. Vsak je pripravil nekaj izdelkov. Ko so bili pečeni, smo jih lahko jedli. Pripravili smo lepo razstavo, ki so si jo ogledali tudi starši. Vsem so se cedile sline, saj so bili naši izdelki zelo vablivi. Nekateri moji sošolci in sošolke so se navdušili za poklic peka.

Tomi, 3. r.

DAN POKLICEV

(spis)

Na OŠ Martin Kores Podlehnik smo se odločili, da se bomo v ponedeljek, 3.decembra2007, posvetili poklicem.

V naš razred so prišli: agronomistka, policista in vojaka. Vsakdo nam je izčrpno predstavil poklic, kakšne so dobre in slabe strani poklica, katero šolo je potrebno obiskati, da dosežeš želeni poklic. Od vsakega obiskovalca smo nekaj dobili. Od agronomistke čokolade, s pomočjo katerih nam je razložila, kateri poklici kmetijstva so povezani z izdelkom čokolado, od policistov zloženke o varnosti v prometu, od vojakov pa je Urban dobil vojaško spalno vrečo, Erik pa vojaško jakno, saj sta aktivno sodelovala pri predstavitvi poklica. Naredili smo tudi 2 plakata za razstavo v avli. Ko sem prišel domov, sem se najedel in odšel nazaj v šolo. Tam je v večnamenski dvorani že bila tržnica poklicev. Spoznal sem nekaj novih poklicev. Vozil sem tudi avto na daljinca, ki je imel kamero. Ta dan se mi je zdel v redu, saj sem spoznal kar nekaj novih poklicev.

Primož Zakelšek, 5./8.

Ponedeljek, 3. decembra, ki smo ga vsi komaj čakali, je bil namenjen poklicem. Lahko bi rekli, da so predstavitve poklicev poučno ter lepo doživetje. Zjutraj smo se zbrali in odšli v razred. Takoj zatem je k nam prišla agronomka. Opisala nam je delo, katerega opravlja in ogledali smo si različne knjige o kmetijstvu. Poklic agronoma se je vsem zdel zanimiv.

Takoj po prvi uri sta k nam prišla policista.

Predstavila sta nam delo policista.

Dečki so izdelali plakat o poklicu policista, deklice pa o poklicu agronom.

Nato sta prišla poklic predstaviti predstavnika vojske. Ogledali smo si film o vojski po svetu in poslušali predstavitev tega poklica. Nazadnje smo lahko poskusili opremo vojaka. Tudi ta poklic se nam je zdel zelo zanimiv.

Ko sta vojaka odšla, smo dokončali plakata, ki sta potem krasila našo avlo.

Ta dan se mi je zdel zelo zanimiv, saj sem izvedela veliko novih stvari ter spoznala poklice, za katere sem do tedaj bolj malo vedela.

Klementina Jelen, 5./8.

V PRIČAKOVANJU SNEGA IN ZIME

Le še en teden je do začetka zime. Komaj čakam, da zapade kaj snega, saj se imamo takrat zares super.

Kadar je sneg grem, grem vedno smučat. Smučam kar dobro, zato lahko na smučišču preizkusim vse proge. Obvezno moram narediti tudi snežaka. Najlepše je zvečer, ko naletava sneg, jaz pa vse to opazujem iz udobnega in toplega kotička. Zimo imam zelo rada, en razlog je ta, da imamo veliko počitnic, pa tudi kar nekaj praznikov se zvrsti v zimskem mesecu decembru, pa tudi v januarju.

Upam, da bo letošnjo zimo zapadlo več snega kot lansko. Zima je tudi najboljši čas za poležavanje in branje knjig. Razen tega da pozimi rada »požiram« knjige, je enako tudi s hrano. Med zimskimi meseci se vedno nekoliko zredim, a mi to ne pokvari zimske idile.

Letos gremo s sošolci tudi v zimsko šolo v naravi. Imamo srečo, saj je na Rogli ravno zapadel sneg. Upam, da bomo uživali.

Letos imam torej kar nekaj razlogov za razburljivo pričakovanje snega in zime, pa tudi za veselje. Čeprav imam zelo rada zimo in si vsako zapomnim, bo ta verjetno zasedla eno najlepših mest v mojem spominu.

Amadeja Jus, 8./9.

USTVARJALNE DELAVNICE

December je prazničen mesec in vsi že težko pričakujemo novo leto.

V šoli smo pripravili ustvarjalne delavnice in nanje povabili starše. Učiteljica je pripravila ves potreben material za izdelavo čajne lučke. Potrebovali smo stekleničke, serviete, škarje, lepilo in žico. S servietno tehniko smo okrasili stekleničke. Vanje smo dali svečko. Tako smo dobili lepo lučko, ki smo si jo lahko odnesli domov. Vsi smo z veseljem delali.

Za starše smo pripravili tudi kratek kulturni program. Dali smo jim tudi darilca, ki smo jih sami izdelali in aranžirali, ko smo imeli tehniški dan.

Po programu smo se malo posladkali, klepetali in se zabavali.

Nika, 3. r.

5. RAZRED DEVETLETKE

December je vsako leto enako mrzličen, poln čudovitega dela. Pošiljanje voščilnic, pripravljanje daril, peka peciva in obiskovanje prijateljev.

Želimo, da so praznični dnevi čisto nekaj posebnega, saj nam praznični čas daje nešteto priložnosti. K prijetnemu počutju prispeva lepo, čeprav še tako skromno darilo, saj je znamenje, da vsaj nekdo misli na nas.

Ko smo razmišljali o naših bližnjih, ki jih bomo za praznike obdarili, smo se odločili, da je darilo, ki ga damo od srca in ga izdelamo sami, najlepše darilo.

Praznični december smo obarvali tako, da smo ob rednem pouku cel mesec izdelovali različne izdelke- darilca, voščilnice in krasili razred.

Izdelali smo pikapolonico in novoletni aranžma ter okrasili medenjake ter pripravili lepa darila za starše. Voščilnice so bile okrašene, vanje pa smo zapisali lepa voščila za starše, za starejše in osamljene.

Za starše smo pripravili nastop, nato jih je obdaril Božiček, v delavnicah pa so izdelali jelenčka Rudolfa in se preizkusili še v zabavno športnem programu. V prazničnem vzdušju in ob počitku smo stopili v novo leto.

Učenci 5. r/9 z razredničarko

VESELI DECEMBER

Decembrski prazniki so predvsem za nas otroke velika dogodivščina. Mesec december je namreč praznik treh obdarovalcev.

K nam najprej pride Miklavž, ki otroke obdari prvi. Miklavž je vesel mož, ki otroke obiše v družbi parkljev, ki se jih otroci pošteno bojimo.

Za njim prispe na saneh Božiček v spremstvu severnih jelenov. Tudi njegova darila vsak po svoje težko pričakujemo.

Nazadnje se pri nas oglasi še dedek Mraz s sivo kučmo in dolgo brado. Tudi njegovih daril se razveselimo.

Sama se najbolj razveselim Božička, čeprav so vsi trije dobrotniki med ljudmi zelo dobrodošli, saj v temne in mrzle decembrske dni poleg daril nosijo med ljudi veselo pričakovanje, dobro voljo, občutek medsebojne povezanosti in hkrati naznanjajo, da se obdobje dolgih in temnih zimskih dni počasi že končuje.

Kornelija Krušič, 5./8.

ZIMSKA ŠOLA NA ROGLI

17;18. in 19. decembra smo 8. in 7. razred odšli v zimsko šolo v naravi na Roglo, kjer je bilo prečudovito.

17. decembra ob osmih zjutraj smo odšli izpred šole. Okoli desete ure smo prispeli na Roglo. Bivali smo v domu na Pesku. Ko smo prišli v dom, smo odložili opremo, si nadeli pancerje, ter smuči in se odpravili na smučišče. Dom je bil prečudovit. Ko smo prispeli na smučišče, smo spoznali učiteljico smučanja Anjo. Bila je zelo prijazna. Midva z Vitom in še par učencev iz 7. razreda se še nikoli nismo smučali, zato smo bili z učiteljico, ostali pa z učiteljem Jakom. Smučali smo se do dvanajstih, nato pa se peš odpravili v dom. V domu smo bili na kosilu, po kosilu pa smo odšli v sobe razložit prtljago. Ko smo razpakirali, smo se spet odpravili na smučišče. Ob petih popoldan smo prišli v dom. Preoblekli smo se in ob šestih smo se odpravili na večerjo, po večerji pa smo se razdelili v skupine ter reševali angleščino. Ko smo vse rešili, so se nekateri v posebno sobo odpravili gledat televizijo, nekateri pa smo bili v predprostoru ter se igrali steklenico resnice.

Do devetih smo bili zaposleni z igrami, po deveti uri pa smo se po sobah hodili tuširat. Deklice v naši in dečki v sosednji sobi smo med steno imeli skrivna vrata, za katera smo bili zelo veseli, saj smo se zvečer lahko pogovarjali, ne da bi tovariš vedel. Zaspali smo ob enajsti uri. Prvi dan na Rogli je bil kratek, ampak zelo zanimiv. Bil je moj prvi dan na smučeh.

Drugi dan, 18. decembra, so nas zbudili naši dečki ob sedmi uri. Ob pol osmih pa nam je potrkal na vrata tovariš, saj smo se morali obleči za na zajtrk. Po zajtrku nam je tovariš dal navodila za naprej. Ko nam je tovariš dal navodila, smo se odšli v sobe obleč za smučanje ali sankanje. Ko smo se oblekli, smo se s smučmi odpeljali do sedežnice. Na sedežnici smo se odpeljali na vrh. Tam nas je počakala učiteljica in nas razvrstila v skupine. Midva z Vitom sva se prvi dan naučila smučati, zato naju je dala učiteljica v boljšo skupino. Malo sva se bala, a potem sva se že v redu počutila. Smučali smo se do dvanajste ure, nato pa se s smučmi odpeljali domov, saj smo odkrili pot, kjer ni bilo potrebno iti peš.

Ko smo prišli v dom, smo imeli kosilo. Po kosilu smo imeli počitek. Po polurnem počitku smo se z avtobusom odpeljali do hotela, kjer smo se eno uro kopali. Mi smo pričakovali velik bazen, vendar je bil tako majhen, da nismo imeli veliko prostora.

V bazenu smo se tunkali in plavali. Ena ura je hitro minila, po kopanju smo se z avtobusom odpeljali v dom. Ko smo prispeli v dom, smo se razvrstili v skupine in odšli reševat biologijo, saj smo se zmenili, da bomo slovenščino naredili doma. Po reševanju smo imeli malo počitka po njem pa večerjo, kjer smo Mitju pripravili presenečenje. Mitja Skela je imel rojstni dan, zato smo mu po večerji na mizo dali torto. Bil je tako presenečen, da mu je šlo na jok. Po tem presenečenju smo se odločili, da gremo na sprehod. Zraven smo dobili tri bakle. Na sprehodu je bilo zelo lepo in mrzlo. Kepali smo se, ribali in se metali v sneg. Nekateri smo tudi prepevali in se smejali. Ta sprehod je bil res nekaj posebnega. Po sprehodu smo odšli v sobe ter se po sobah odšli tuširat. Ta večer smo odšli hitro spat, saj smo bili utrujeni. Ta dan je bil nekaj posebnega. Bil je najdaljši in tudi najzanimivejši. Vedeli smo, da naslednji dan gremo domov, zato smo bili malo žalostni.

Tretji dan, 19. decembra, torej zadnji dan, se je za nas začel ob sedmih, saj so nas spet zbudili dečki. Pred zajtrkom smo morali še spakirati. Po zajtrku smo se z avtobusom odpeljali do hotela, saj smo v hotelu odšli na plezalno steno. Ko smo prišli so nje, smo se najprej razgibali, nato pa nam je gospod, ki tam dela, povedal navodila. Videti je bilo lahko, ampak ko smo poskusili, smo videli, da ni tako lahko. Ko smo končali, smo odšli na smučanje za uro in pol. Ta dan smo bili vsi skupaj, saj učiteljice ni bilo. Bilo je zelo zanimivo, saj smo gledali Denisa, kako se vozi.

Po smučanju smo odšli v dom na kosilo. Po kosilu smo imeli na voljo dve aktivnosti. Prva je bila smučanje, druga pa vožnja s sanmi, ki jih vlečejo haskiji. Ker nekaterim vožnja s sanmi ni bila všeč, so se odšli smučat, nekateri pa so ostali v domu. Jaz, Nastja, Tadej, Blaž, Vito, Samo, Žan ter tovariš smo pa odšli smučat. Na žalost je bil Vito malo neroden in ga je sidro zadelo v glavo, kakor tudi mene. Ker je bilo to naše zadnje smučanje, smo se malo bolj zabavali, saj smo se zaletavali drug v drugega. Bilo je zelo v redu, saj smo se zelo dobro razumeli. Ko smo se peljali proti domu, sem jaz padla in vsi za mano preko mene. Ko sem odprla oči, sem videla, da vsi pred mano ležijo v snegu. Nato smo prišli v dom. Pred odhodom smo še dobili sladico in čaj ter se ob peti uri odpravili proti domu. Od sedmih smo prišli v šolo, kamor so po nas prišli starši.

Ta šola v naravi je bila nekaj posebno zanimivega. Bilo je super. Tega doživetja se z besedami ne da opisati. Upam, da bomo tudi v drugem šolskem letu odšli smučat na Roglo.

ZIMSKA ŠOLA V NARAVI

Z nestrpnostjo smo pričakovali 17.12.07, ko smo se z avtobusom odpeljali na Roglo. Priprave na ta dogodek so potekale ves mesec. Nakupovali in izbirali smo smučarsko opremo in vse ostalo, kar je potrebno za dobro počutje na snegu.

Jutro, ko smo se odpravili, je bilo oblačno in naletavale so snežinke. Pot na Roglo je hitro minila, saj smo malo prepevali, igrali družabne igre in se sladkali z bomboni. Ob prihodu smo najprej pospravili našo prtljago, ki je ni bilo malo. Nastanili smo se v domu, imenovanem Dom na Pesku. Po krajših pripravah smo se odpravili na smučišče. Učiteljica smučanja je ocenila našo tehniko smučanja in nas razporedila v dve skupini. Začetniki so ostali na lažji progi, ostali pa smo smučali na nekoliko težavnejši progi. Naša razredničarka je z nekaj dekleti ostala na sankah. Med smučanjem ni manjkalo smeha in dobre volje. Tudi s padci na progi nismo varčevali. Če pa nas je zazebló, smo odšli na vroči čaj. Prvi dan je vse prehitro minil. Zvečer smo vsi zelo utrujeni hitro zaspali, razen majhnih izjem.

Naslednje jutro smo vstali polni elana. Najprej smo poskrbeli za osebno higieno in nato pospravili sobe. Dopoldan smo preživeli na smučeh. Ta dan nas je obiskala tudi učiteljica Metka Lašič, ki je z nami veselo smučala. Popoldan smo bili v bazenu in si grelí premrzle kosti, ter se zabavali v vodi.

Ob večerih smo reševali učne liste, igrali družabne igre in gledali TV. Dopoldan zadnjega dne smo šli najprej plezat na umetno steno. Vzpon do vrha je bil težaven. Na najtežji steni nam je le trem uspel vzpon do vrha. Nadaljevali smo s smučanjem. Čas je vse prehitro tekel in že smo morali pospraviti naše stvari. Poslovali smo se in obljubili, da se še vrnemo. Z avtobusom smo se odpeljali proti Podlehniku, kjer so nas pričakali starši.

Ti trije dnevi na Rogli so mi ostali v zelo lepem spominu. Upam, da z našo razigranostjo nismo preveč jezili naše učiteljice in učitelja. Zahvaljujem se jima za vso skrb in požrtvovalnost.

Mlakar Boštjan 7.r

ŠOLA V NARAVI

Bilo je mrzlo jutro 17.12.2007, ko smo na avtobusni postaji čakali avtobus, da nas popelje v šolo v naravi na Roglo. Bili smo polni vznemirjenja in energije. Naenkrat pa se je pripeljal avtobus. Vsi smo bili že nestrpni, da se usedemo na sedeže in se odpeljemo. Ko smo se vozili že kakšno uro in pol, smo le prispeli. Vsi smo nestrpni hiteli skozi avtobusna vrata. Prispeli smo v kočo Dom na Pesku.

Takoj smo odhiteli vsak v svoje sobe. V sobah smo bili po štirje učenci. Tam kjer sem bila jaz, so bile še: Amadeja Jus, Patricija Trafela in Sara Kure. Vsi smo hiteli, da bi čim prej odšli na smučišče. Na smučišču nas je pričakala učiteljica smučanja, kjer je moral vsak pokazati, koliko znanja ima. Bilo je zanimivo, saj smo se nekaterim, ki so stopili prvič na smuči, tudi nasmejali. Sledilo je štiriurno smučanje in sankanje. Bili smo že vsi utrujeni in smo komaj čakali, da pridemo v kočo. Ampak ko smo stopili v kočo, smo pokazali našo pravo energijo. Bilo je prav zabavno, saj smo se veliko smejali.

Naslednji dan, 18.12.2007, smo se spet odpravili na smučišče, kjer nas je že čakala učiteljica. Spet smo se razdelili v dve skupini. Nekateri iz slabše skupine so se nam že pridružili. Bilo je zabavno. Popoldan smo se s sedežnico odpeljali na vrh smučišča do bazena, kjer smo se odšli kopat. V bazenu pa je bila prava gneča. Po enournem kopanju nas je avtobus odpeljal do kočice, kjer nas je že čakala večerja. Bila je prav slastna. Praznovali smo pa tudi rojstni dan.

Zadnji dan, 19.12.2007, smo zjutraj pripravili prtjago. Bilo je prav naporno. Po zajtrku smo se kot vedno odpravili na smučišče in sankališče. Še prej pa smo odšli v hotel v telovadnico, kjer smo se preizkusili v plezanju po plezalni steni. Sprva me je bilo malce strah, ampak potem sem se le opogumila. Ob treh popoldan smo se vrnili nazaj v kočo. Po kosilu so se nekateri odšli smučat, nekateri pa smo ostali v koči. Odšli smo na sneg, kjer smo se vozili s maskiji. Bilo je prečudovito, hkrati pa tudi vznemirljivo.

Čas je hitro tekkel in že smo odšli na avtobus. V Podlehniku so nas pričakovali starši.

V šoli v naravi je bilo zabavno in prečudovito, saj smo se veliko naučili in spoznali svoje sošolce tudi z druge strani.

Sara Glažar, 8./9.

OTROŠKA FOLKLORNA SKUPINA »ŽVEGLA«

Na naši šoli že vrsto let deluje otroška folklorna skupina Žveгла. Ime smo si nadeli po starem ljudskem inštrumentu, ki izhaja iz naših krajev. Žvegle je izdeloval gospod Izidor Cafuta. Letos so v skupino vključeni učenci od 3. do 5. razreda.

Druži nas veselje do petja, plesa, igre, igranja na ljudske instrumente in ohranjanja ljudskega izročila. Oblečeni smo v oblačila, kot so jih nekoč nosile oblečene naše prababice in pradedi. Večinoma plešemo bosi.

Na harmoniko nas spremlja učenec Tadej Drevenšek. Igramo še na ribežn, posušene buče in nunlce (piščali, v katere se poje in ne piha, narejene pa so iz primorske trstike kanele). Nastopamo v šoli in občini Podlehnik. Udeleževali smo se medobmočnih revij otroških folklornih skupin, večkrat smo nastopili na državni reviji ljudskih plesov in običajev PIKA POKA v Rogaški Slatini, sodelovali pa smo tudi na prireditvi KFD Podlehnik.

Naučili smo se že nekaj ljudskih pesmic (Srečali smo mravljo, Petelinček je na goro šel, V svet krojači so odšli) in zaplesati znamo kar nekaj otroških ljudskih plesov (rašpla, muha, zibenšrit). Letos bomo pripravili novi ples, otroške ljudske pesmi in zaigrali še na več instrumentov (raglja, pokrovke, kamni, žlice).

Skupino vodi učiteljica Romana Merc.

Katja in Katka

ZASEDANJE MEDOBČINSKEGA OTROŠKEGA PARLAMENTA

Zasedanje je bilo posvečeno letošnji temi otroškega parlamenta ZABAVA IN PROSTI ČAS MLADIH, ki jo obravnavajo otroški parlamenti po vsej Sloveniji.

Tudi na naši šoli smo se o tej temi veliko pogovarjali in v ta namen izvedli tudi anketo. Zanimalo nas je, kako učenci naše šole izkoristijo prosti čas.

Ugotovili smo, da se večina učencev v prostem času ukvarja s športom, z gledanjem televizije, veliko se jih ukvarja s hišnimi ljubljenci ali gredo na sprehod. Šele na petem mestu je ukvarjanje z računalnikom. S temi odgovori smo bili zadovoljni, saj na drugih osnovnih šolah največji del učencev preživlja prosti čas pred računalnikom in televizijo. Naši učenci obiskujejo v prostem času kar nekaj izven šolskih dejavnosti (glasbeno šolo, športne dejavnosti, plesno šolo, balet, računalništvo in jezikovno šolo...) Glasbeno šolo obiskuje 33% učencev, kar se nam zdi veliko glede na oddaljenost kraja od mesta izvajanja.

Večina učencev naše šole je mnenja, da ima na razpolago dovolj prostega časa, le nekaj učencev višjih razredov je mnenja, da imajo prostega časa premalo. Zaskrbeli pa so nas odgovori učencev na vprašanje preživljanja prostega časa z družino, saj več družin preživlja prosti čas v nakupovalnih centrih ali pred televizorjem kakor pa na skupnih izletih ali sprehodih.

Te naše ugotovitve smo predstavili na zasedanju medobčinskega parlamenta v mesecu januarju. Srečanja so se udeležili predstavniki 21-tih osnovnih šol. Našo šolo je predstavljal učenec 8. razreda Vito Vidovič B. Predstavniki osnovnošolcev so v skupinskem delu in plenarni razpravi obravnavali temo zelo podrobno, pri čemer so se posebej posvetili štirim temam: varnosti in zabavi mladih, kaj lahko mladi naredijo sami za svojo zabavo, prednosti in slabosti aktivnega in pasivnega preživljanja prostega časa in možnosti kakovosti preživljanja prostega časa na vasi in v mestu.

Po končani plenarni razpravi pa so osnovnošolci izbrali dva predstavnika, ki jih bosta predstavljala na nacionalnem otroškem parlamentu, ki bo potekalo 10. marca v dvorani državnega zbora RS v Ljubljani.

Otroški šolski parlamentarci

TEKMOVANJE IZ ZNANJA BIOLOGIJE (proteusovo tekmovanje)

Na začetku šolskega leta nas je učiteljica Dragica Šegula obvestila o tekmovanju iz znanja biologije. Na tekmovanje se je prijavilo 13 učencev iz 8. in 9. razreda.

Na tekmovanje smo se pripravljali 2 meseca. Na tekmovanju smo morali vedeti vse o rastlinah na kopnem in v vodi. Večina gradiva nam je pripravila učiteljica, nekaj pa smo si lahko poiskali tudi sami. V sredo, 17. 10. 2007, smo pisali šolsko tekmovanje. Seveda smo se vsi potrudili in pisali čim bolje. Naslednjih sedem učencev si je prislužilo bronasto priznanje:

- Blaž Jerenec
- Sara Glažar
- Vito Vidovič Bintchende
- Barbara Zakelšek
- Amadeja Jus
- Jasna Bele
- Polona Rodošek
- Sara Kure

Prvi štirje pa smo se uvrstili na državno tekmovanje, ki je potekalo na osnovni šoli Murska Sobota 2. Za to tekmovanje smo se pripravljali prav tako 2 meseca. Tema je bila ista kot na prvem tekmovanju- rastline na kopnem in v vodi, vendar smo sedaj morali vedeti veliko več. Na tekmovanje smo se pripravljali v šoli in tudi doma. 7. 12. 2007 pa smo se polni znanja odpravili na državno tekmovanje v Mursko Soboto. Tja smo se odpeljali z avtobusom. Ko smo prispeli, so nas najprej odpeljali v telovadnico, kjer je bil kulturni program. Kasneje so nas razvrstili po razredih. V razredu 3a sem bila sama iz naše šole. Testa me je bilo zelo strah, vendar rezultati niso bili slabi. Sama sem dosegla bronasto priznanje, prav tako sta ga dobila tudi Sara Glažar in Blaž Jerenec. Srebrno priznanje pa je dobil Vito Vidovič Bintchende.

Vsi smo bili veseli rezultatov, ki smo jih dosegli. Sama sem pričakovala morda srebrno priznanje, vendar sem zadovoljna tudi s bronastim. To tekmovanje je bila lepa izkušnja in še naučila sem se veliko o rastlinah.

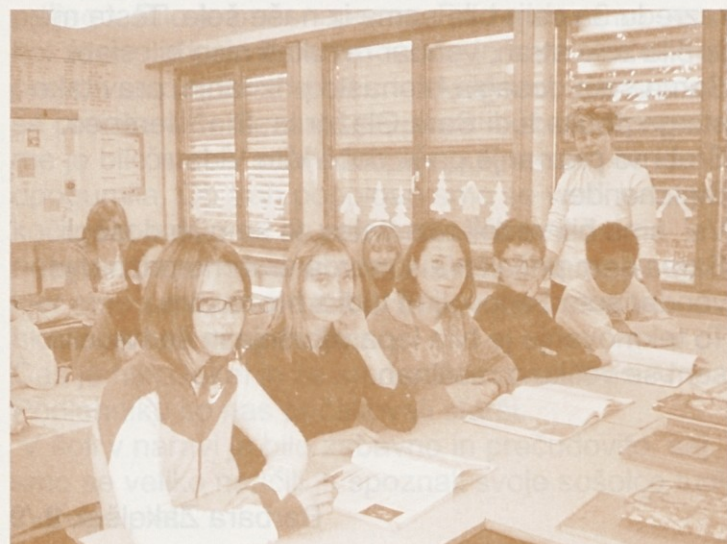
Barbara Zakelšek 9./9

CANKARJEVO TEKMOVANJE

Tudi v tem šolskem letu na naši šoli pridobivamo dodatna znanja iz materinščine. Na šolskem tekmovanju 17. 1. 2008 je sodelovalo pet učencev, ki so prebirali dela Janje Vidmar Princeska z napako, Prijatelja in Nimaš pojma. Ob branju smo razmišljali o sprejemanju drugačnih ljudi, o pomenu prijateljstva ... Učenec Vito B. Vidovič se je uvrstil na področno tekmovanje, kjer mu želimo veliko uspeha.

Tekmovalci z mentorico

MOJE MALE ZVERINICE

Doma imam dva mala zajčka, ki jima je ime Flora in Puhko.

Flora je bela in ima sive lise. Puhko pa je beli z rdečimi očmi. Sta zelo igriva.

Imam še muco Shebo in psičko Noo. Sheba je pepelnate barve z belo liso na prsih, Noa pa je črna z belo liso na prsih. Ta pasma se imenuje NOVOFUNDLANDEC, poznamo jih tudi po filmu SREČA NA VRVICI.

Noa bo kmalu imela mladičke.

Sheba pa je zelo zanimiva mačka, gleda televizijo in včasih tudi zaspi zraven mene. Zelo rada lovi ptiče.

Živeti z živalmi je zelo zabavno, čeprav je to tudi obveza in skrb, vendar ti te živali znajo vso pozornost tudi vrniti. Živali me razveselijo kadar sem žalostna in ob prihodu domov me vedno prve pričakajo.

Manja Grabovec

5.r/9

TURISTIČNI PODMLADEK

V turistični podmladek se nas vsako leto vključi veliko učencev, saj želimo spoznati vrednote domačega kraja in pomen turizma.

Čudovit je naš svet, grič pri griču, v navidezno popolnem neredu, med njimi pa so vlažne in senčne doline, zato mamijo človeka pogledi na vrhove, ki se kopljejo v soncu. Tukaj je dom vinorodnih gor, ki so darovane človeku za srečo. Neokrnjena narava, z gozdovi, pa nudi obilo razvedrila in počitka.

Utrinki stran 13

Vsi, ki imamo svoj kraj radi, želimo, da se čimbolj razvije. Želimo, da se bomo z veseljem vračali domov, da ne bomo ostajali v mestih, da bomo svoje znanje prinašali domov, v svoj rodni kraj. Ne smemo pa pozabiti na našo dediščino, zato jo ohranjamo s hvaležnostjo in spoštovanjem. Turistična zveza Slovenije vsako leto razpiše temo, nato podmladkarji pričnemo z delom. Poiskati moramo veliko literature, zbiramo podatke ustnega izročila, fotografiramo in raziskujemo zgodovinski prikaz kraja od preteklosti do sedanjosti.

Sodelujemo s turističnim društvom v domačem kraju. Z najrazličnejšimi nastopi pa predstavimo domači kraj širši okolici. Pri delu nas vzpodbuja mentorica Zdenka Golub.

Turistični podmladkarji

AMERIŠKE PROGASTE VEVERIČKE

Pri nas doma imamo ameriške progaste veveričke. So rjave barve s črnimi progami po telesu. Velike so približno en decimeter in imajo ostre zobke.

Njihova kletka je zelo velika. V kletki imajo majhno smrekico, hiško, narejeno iz suhe trave in žagovino. V prvem nadstropju imajo hrano in vodo, v drugem pa imajo prostor za igranje. Prehranjujejo se z zelenjavo, sadjem, želodi in drugo suho sadje.

Naše veveričke imajo najrajši jabolka. V zimskem času spijo.

Zavijejo se v žagovino in tako prezimijo. V zimskem času jejo zelo malo, saj je njihov čas za spanje. Spomladi se prebudijo in so zelo živahne. Naše veveričke so prave male nagajivke, kadar ji kaj ni po volji, te hitro ugrizne. Naša samička je prava hišna ljubljenka, samček pa je živahne narave in zvesto brani svoj domek

Adrijana Svenšek
5.r/9

PLESNA SKUPINA SOŠOLCI

Plesna vzgoja prispeva k razvoju celovite osebnosti, poteka kot igralno gibalna dejavnost ob glasbi.

To je igra z gibanjem lastnega telesa, pri kateri si učenci razvijamo bogato predstavno in kreativno mišljenje ter uživamo ob glasbi.

Vzpodbuja nas k sodelovanju, uveljavljanju in dobremu delu v skupini, prav tako pa nam omogoča, da zapolnimo svoj prosti čas.

Vsaka plesna stvaritev je enkratna stvaritev, ki jo skozi celo leto nadgrajujemo.

Na šoli deluje plesna skupina že vrsto let in ker se nas vanjo vključi veliko učencev, pripravimo več plesnih koreografij. Pri delu nas vodi mentorica Zdenka Golub.

Ne sodelujejo pa le dekleta, ponosni smo, ker se v skupino vključujejo tudi fantje.

Predstavimo se na medobčinskem srečanju, zaplešemo na šoli, v kraju in na raznih kulturnih prireditvah izven domačega kraja.

V mesecu novembru smo imeli snemanje in vse plese posneli za ptujsko televizijo.

Nastopili smo tudi ob koncu oktobra na Ptuj in v Mariboru in popestrili praznik halloween. Noč čarovnic je eden največjih praznikov v Ameriki. V Evropi pa je ta dan vezan na dekoracije iz buč, kulinarike in izrezovanje buč-strahcev. Zvečer vanje otroci prižgejo svečo in jo postavijo na ograjo.

Največ dela pa smo imeli plesalci v mesecu decembru, ko smo spremljali Božička ob obdarovanju pridnih otrok.

Plesalci

LUTKOVNI KROŽEK LUTKA LUTKICA

Na naši šoli poteka lutkovna interesna dejavnost, ki deluje že 18. leto, vodi pa jo mentorica Zdenka Golub.

Lutkovni krožek ima pet skupin iz različnih razredov:

- ☐ 4.r/9 igra lutkovno igrico Lakota je najboljši kuhar,
- ☐ 5.r/9 igra lutkovno igrico Trije metulji,
- ☐ 5.r/8 igra lutkovno igrico Mavrična ribica,
- ☐ 7.r/9 igra lutkovno igrico Mili išče prijatelja,
- ☐ 8.r/9 igra lutkovno igrico Zgodba o levčkih.

V novoletnem času smo imeli največ dela lutkarji 5. razreda, saj smo spremljali Božička na njegovi poti v naši občini in po sosednjih občinah. Bilo je prijetno in zabavno.

Učenci zelo radi nastopamo, ker s tem popestrimo razne prireditve, kar nam je v posebno zadovoljstvo.

Sedaj po novem letu pričnemo pripravljati novo igrico z naslovom Na zeljnem listu.

Čaka nas veliko dela in porabili bomo veliko prostega časa, da bomo pripravljeni svoje delo predstaviti javnosti.

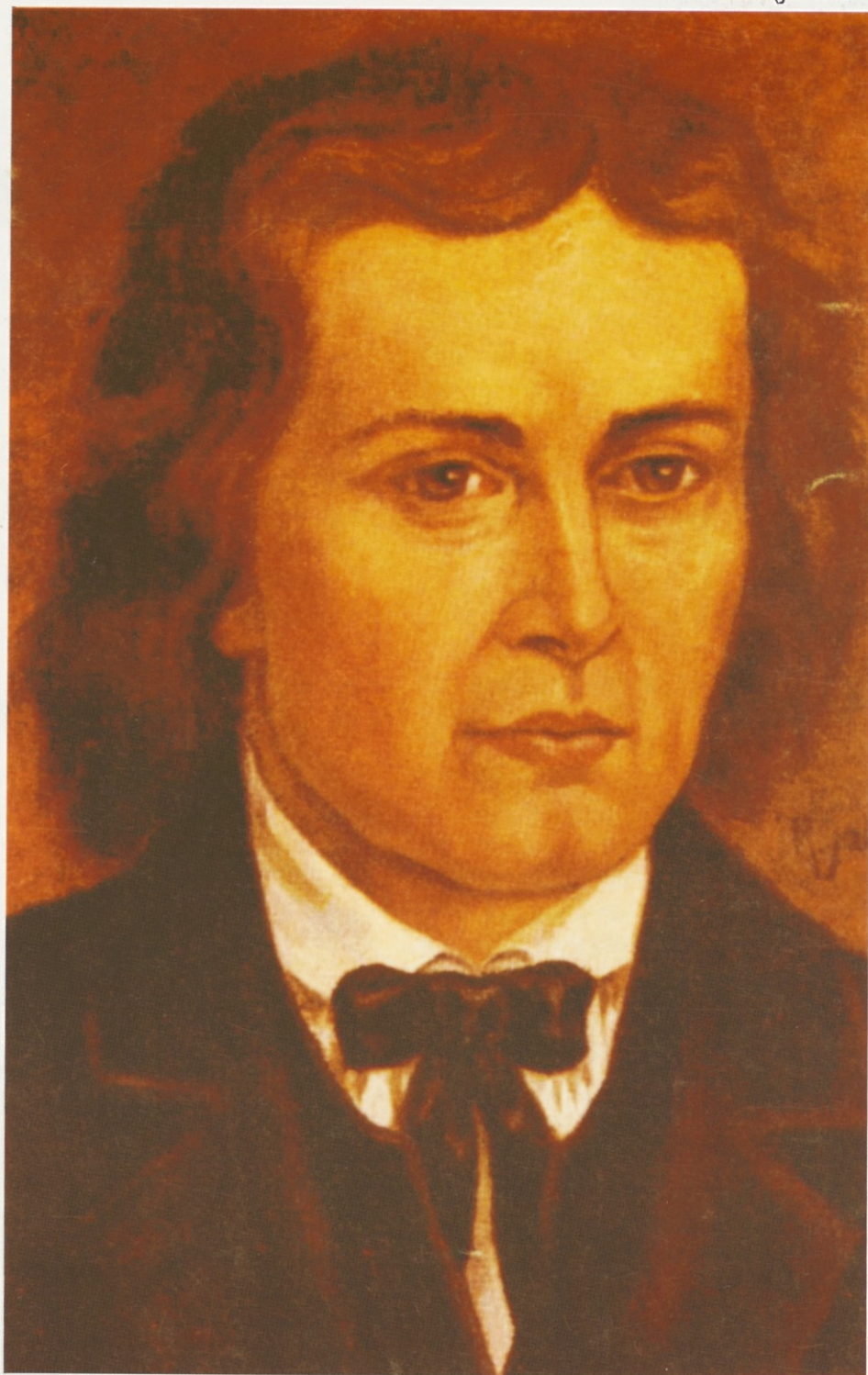
Adrijana in Vida
5.r/9

UTRINKI

LITERARNO USTVARJANJE UČENCEV

Glasilo Osnovne šole Martin Kores Podlehnik
Leto 2 (januar 2008), številka 3

T
R
I
N
K
I

BARVE DREVES

Vijolična drevesa so za slive
in cvetke, ki cvetijo
v spomladanskih dneh.
So tudi za ptičke siničke ali
pa papige vijoličnih barv.

Zelena drevesa so za travo
ali pa kakšno kravo,
ki se sladka s plodovi dreves.
So tudi za zabavo ali pa otroški ples.

Črna drevesa so za temo in strah
ali pa kakšnega duhca za preplah.
So tudi za luno in mah.

Rdeča drevesa pa so za slike
in pike, ali pa kakšno pikapolonico,
ki jo je strah.
So tudi za čokoladke in rdeče copatke.

Vida Bigec
5.r/9

5RA IN MIL1

NEKEGA 5KA SE JE MIL1 ZAČELA BOLJŠE
UČITI. NASLEDNJI DAN SO S 5RO IN SES3CO
ODŠLE NA 3GLAV.
KO SO PRIŠLE DOMOV, JE BILA MIL1 BOLJŠE
VOLJE. NASLEDNJI DAN JE PRIŠLA V ŠOLO
DOBRO RAZPOLOŽENA, SE USEDLA NA 100L
IN PRIČELA PISATI. NATO SI JE PRI
TELOVADBI POŠKODOVALA 5O. KO JE ŠLA
PROTI DOMU, JO JE USTAVILA 1/2ICIJA, KER
NI UPOŠTEVALA 100P ZNAKA.
MIL1 IMA TUDI S3CA, KI MU JE IME 5ER. TA
S3C JE V 5EK S 6ILOM NARISAL 4KOLESNIK.

Vanesa Brezinšek, 5./8.

MIL1 SE JE S3NJALA S 5RO IN V ROKE VZELA
6ILO. V 5EK JE DOBILA 5ICO IN BILA ZELO
VESELA. TUDI JU3 BO MORDA DOBILA 5ICO,
SAJ JE DANES POSLUŠALA GLASBO SKUPINE
MI2.

MIL1, 5RA IN SES3CA SO BILE SREČNE TUDI V
5EK, KO SO ODŠLE NA 3GLAV IN ISKALE
100NOGO. Z NJIMI SE JE S 3CIKLOM PELJALA
TUDI PA3CIJA.

Urban Feguš, 5./8.

OTROŠTVO MOJE BABICE

Časi otroštva moje babice so bili revnejši, a tudi
razigrani. Otroci so takrat rano vstajali. Ko še
babica ni hodila v šolo, so jo starši že učili
delati. Oče je hodil v službo, ona pa je z brati in
sestrami pomagala mami pri delu. Pospravljala je
po sobah, pometala, nosila drva in staršem čistila
čevlje. Ko pa je začela hoditi v šolo, pa je delala
tudi na polju in v hlevu. Ker se je takrat začel pouk
ob deveti uri, je z bratom morala pred poukom
napasti živino. Ko pa je prišla iz šole, se je delo
spet nadaljevalo.

Bili so tudi časi, ko je primanjkovalo hrane in
denarja. Zato je hodila v prostem času večjim
kmetom pomagat delat, da si je zaslužila denar za
zvezke in knjige.

Čeprav so bili tisti časi težki, se jih z veseljem
spominja.

Kristjan Pulko
5/8.

ZIMSKI ČAS

Zima je pri nas,
z njo prihaja tudi
zimski in
ledeni čas.

Zima je pri nas,
z njo prihaja tudi
dedek Mraz.
Vsi se veselimo,
saj
si srečno novo leto
zaželim.

5.r/9
Sandi Breznik

ZIMA

Zima bela,
res si ti vesela.
Ko prihajaš in odhajaš
radost nam razdajaš.

Snežinke letijo z neba,
se sončka ne bojijo.
Kaj boš sonček meni ti,
ko pa hladen zame si.

Sonček pa ji govori:
»Še vedno zimo sem pregnal,
pa se tudi tebe ne bom bal.«

Sonček se je z žarki poigral,
zimo daleč na sever pognal.

Aljaž Trafela
5/9

Moj pes Lumpi
Ips

Zelo rada imam živati.
Lani junija je bil zame eden izmed
srečnejših dni v mojem življenju, kajti
dobila sem psa. Takoj, ko sem ga videla,
sem mu dala ime Lumpi, saj je
zelo razigran. Ima bel kožušček.
Je pasme xlati prinašalec. Tudi
celotna družina ga je toplo sprejela.
Lumpi zelo rad hodi na sprehode.
Ker teka in koplje za krti, se pri tem
umaže. Tega ni nihče vesel, ker je na
vrsti kopanje. Zanj je treba lepo skrbeti.
Kljub vsem skrbem ga imam rada.

Maša Furman, 3. r.

OTROŠTVO MOJE BABICE

Moja babica ni več živa, zato bom napisal, kar mi
je povedala moja mama, ki se spominja
pripovedanja svoje mame.

Babica je bila rojena leta 1932, zato je v mladosti
občutila tudi strahote 2. svetovne vojne, saj so se
morali večkrat skrivati pred Nemci, ker so v njihovi
hiški skrivali tudi ranjenega partizana. Bili so zelo
revna družina, živela je s svojo mamo, bratom in
sestro v tuji hiški. Hiška je imela črno kuhinjo in
eno sobico, ki je bila hkrati spalnica, jedilnica in
dnevni prostor. Živel so v Kočicah v Žetalah,
kopalnice niso imeli, po vodo so morali zelo daleč
v grapo. Svetili so si s petrolejkami ali svečami. V
šolo so hodili peš, obleka in obutev sta bili zelo
skromni. Zvezkov niso imeli. V šoli se je poučeval
tudi verouk. Mama in tudi otroci so morali že zelo
mladi na delo h kmetu, da so si prislužili hrano.
Delo pri kmetih je bilo zelo težko, saj se je vse
obdelovalo ročno, delali so od jutra do večera. Za
plačilo so dobili kakšno zelenjavo, mleko, včasih
pa tudi kaj mesa.

Pozimi, ko ni bilo veliko dela na polju, pa so z
mamo hodile po hišah šivat ali pa tudi krpāt
oblačila. Kljub težkim časom pa se je največkrat
ob delu tudi slišala pesem, ob večerih pa so po
končanem delu tudi zaplesali, če je prišel kak
vaški muzikant. Brat in sestra moje babice sta že
zelo mlada odšla od doma v Ljubljano, kjer sta si
ustvarila svoje življenje. Babica pa je ostala v
Halozah, se poročila in takrat sta z možem kupila
svoj košček zemlje in si ustvarila družino, napeljali
so vodovod in elektriko. Babica je s sabo vzela
tudi svojo mamo in takrat se je za njiju začelo
srečnejše življenje, saj so bili na svojem.

Mlada leta moje babice so bila zelo
težka, polna trdega dela, a vendar se jih je vedno
rada spominjala in včasih celo pogrešala druženje
ljudi, ki ga je v sodobnem času vedno manj.

Žan Petrovič
5/8. Razred

MOJA MUCA

Moja muca je velika,
zraven se napiše pika.

Ime ji je Mica Maca,
velika je njena taca.

Z miško rada se igra,
in z žogo se zabavat zna.

Ima košati repek,
njen prijatelj je kuža Šepe.

Skupaj gresta na sprehode,
gledat daljne, daljne vode.

Klementina Plajnshek
5.r/9

SRNICA

Srnica, srnica,
kam si odšla?

Srnica, srnica,
v gozd sem šla!

Na jasi pa čaka me
lep srnjaček,
da videla bi ga.

Pa pride lovec!

Naenkrat bum,
srnjaček pade,
se zavrti,
pogleda me v oči
in onemi.

Patricija Vaupotič
5.r/9

MALI KUŽA

Moj mali psiček je kot ptiček,
teka z mano naokrog,
jaz za žogo, on pa okrog.

Moj mali psiček je kot ptiček
že za muco se podi,
če mu ne uide,
jo ulovi.

Moj mali psiček kot ptiček,
me ima pristrčno rad,
vedno skupaj se igrava.
Prava sva prijatelja.

Adrijana Svenšek
5.r/9

TEO TEJČI

Moj mali Teo Tejči,
ni nemaren cucek,
je prav pogumen mucek.

Je le fino hrano,
na krožniku izbrano.
Le briketi in meso,
na njegovem jedilniku so.

Ima že tudi ljubico,
sosedovo mačkico,
lepo kakor rožico.

Rada ga imam,
zato ga pocrkkljam,
in po trebuščku ga žgečkkljam.

Hana
Feguš 5.r /9

Sandi Brežnik
5.r/9

JAZ VIOLINISTKA

Kot ima večina desetletnikov, imam tudi jaz nekaj interesnih dejavnosti, s katerimi koristno preživim svoj prosti čas. Največ volje in časa pa posvečam igranju violine.

Letos sem dobila novega profesorja za violino, profesorja Tulačka, ki se je rodil na Češkem. Zelo se mi je prikupil, saj ima poseben govor. Zelo je prijazen, saj me vsakič, ko obiščem pouk violine, lepo pozdravi. Letos sem imela več nastopov, kot sem jih imela prejšnja leta. Novembra sem se pripravljala na tekmovanje v Radovljici. Da pa sem izgubila tremo, ki me je spremljala povsod, sem nastopala v glasbeni šoli Ljutomer, na ptujski glasbeni šoli in v minoritskem samostanu. Na tekmovanju sem zelo dobro odigrala, vendar se nisem uvrstila med najboljše tri. S svojim nastopom sem bila zadovoljna. Z njim je bil zadovoljen tudi moj profesor. Zato se je odločil, da bom sodelovala na mednarodnem tekmovanju v sosednji Italiji v Trstu. Z veliko truda in vaje sem dosegla tretjo nagrado. Letos pa nisem nastopala samo kot solistka. Povabili so me k sodelovanju v godalnem orkestru na glasbeni šoli Ljutomer. Bilo je zelo zanimivo, saj so v njem igrali tudi srednješolci in profesorji glasbe. Pripravili smo tri božično-novoletne koncerte po Prekmurju, v Murski Soboti, Beltincih in Ljutomeru. Koncerte si je ogledalo veliko ljudi. Bilo je res lepo slišati solistki na flavti in čembalu ter ob spremljavi orkestra. Nastopala sem tudi v domačem kraju. Popestrila sem Miklavžev in Božičkov prihod.

To leto je bilo res pestro in upam, da bo tudi naslednje leto tako. Še vedno bom pridno vadila violino, nikakor pa ne bom pozabila na šolske obveznosti in prijatelje.

Hana Feguš 5.r /9

OTROŠTVO MOJE BABICE

V življenju človeka je običajno tako, da mu ostane v spominu tisto, kar je lepo. Lahko rečem, da je otroštvo nekaj najlepšega za otroke. Niti ne zavedamo se, kako nam je v otroštvu lepo, saj prehitro mine. Nekateri pa imajo na svoje otroštvo grenke spomine.

Moja babica je otroštvo preživljala drugače kot sedaj jaz. V šolo so šli z veseljem, čeprav šole niso bile tako lepe kot danes. Hodili so bosí in peš. Prostega časa sploh ni bilo. Pouk se je začel ob 7.30, ko se končal pa se je končal za vse.

Ko so prišli iz šole, je bila prva na vrsti domača naloga, potem pa domača dela, katera so morali opravljati. Delati so morali veliko več kot danes. Že v mladih letih so morali opravljati gospodinjstva dela. Ker so bili stari časi revni ter je bilo veliko otrok pri hiši, so morali veliko delati, pomagati na njivah, vrtu in vinogradu. Tudi za učenje ni bilo veliko časa.

Bilo je tudi veliko različnih iger, katerih se danes ne spomnimo več.

Večinoma so se igrali fuč, na poti domov so se skrivali, lovili, nabirali različne kamenčke. Če je bil v bližini potok, reka ali ribnik, so s kamenčki metali žabice, pogumni pa so se tudi kopali.

Ko so odhajali iz šole, so si iskali zelo lepe peš poti, katerih zdaj ni več. Žoge niso poznali. Žogo pa so si naredili iz starih cunj. To je bila njihova lepa igra v večernih urah, saj je babica imela veliko bratov ter le eno sestro, zato so se igrali zraven bratov. Čeprav so bili revni, so se med sabo lepo razumeli, pomagali staršem, veliko so se pogovarjali ter družili.

Otroštvo moje babice ji je ostalo v lepem spominu, ampak tudi danes ni slabo.

Včasih se zdi, da bi čas kar zavrteli nazaj. Če pa bi izbrala med starim časom in današnjim, bi pa izbrala oboje, kajti vsako otroštvo je lepo, ne glede na čas in leto.

VANESA BREZINŠEK

ČUDEŽNI PRSTAN

(Moja pravljica)

Nekoč je živel reven deček. Starši so mu umrli in mu podarili čarobni prstan, ki so ga nosili že njegovi predniki.

Nekega dne, ko se je deček zbudil, je nekdo potrkal na vrata. Odprl jih je in zagledal princeso, ki je bila vsa objokana. Povedala mu je, da je njen oče kralj šel na potovanje in je ostala sama z mačeho. Ta mačeha je bila zelo hudobna in je princeso napodila iz gradu.

Deček jo je povabil v svoj skromni dom in ji pripravil nekaj za pod zob, nato pa sta odšla spat. Naslednji dan ji je pokazal čudežni prstan in deklica ga je prosila, naj s pomočjo tega prstana začara mačeho, da bo bolj prijazna.

Ko je to naredil, mu je bila deklica zelo hvaležna in mu rekla, naj gre k njej v grad. Deček je privolil in sta odšla. A da bi prej prišla v grad, sta za to prosila prstan.

Ko sta prišla v grad, je bila mačeha zelo vesela njene vrnitve in tudi dečka je bila vesela. Nato je prišel domov tudi kralj, ki ni vedel ničesar o tem, zato mu je princesa povedala, kaj se je zgodilo. Princesa je prosila očeta, če deček lahko ostane pri njih. Ker je bil oče zelo prijazen in radodaren, je privolil v to.

Princesa se je želela tudi poročiti z njim in oče ji je rekel, da se lahko, a šele čez kakšno leto.

Nato se je princesa spomnila prstana in skupaj z dečkom sta si zaželela, da bi bila leto starejša. In to se je tudi zgodilo.

Nato je oče le privolil v poroko in sta se poročila. Mačeho pa je kljub njeni začarani dobroti nagnal iz gradu.

In še danes srečno živijo, če že niso umrli.

Klementina Jelen

5. A / 8

TRIJE BRATJE

Bilo je nekoč za devetimi gorami, za devetimi vodami, kjer so živeli trije bratje.

V gozdu so imeli majhno hiško. Bila je zelo lepa.

Nekega dne so se bratje odpravili loviti ribe. Prvi je naredil majhen, lesen, močen splav, drugi je pripravil palice, tretji pa je vzel mrežo samo za sebe. Potem pa so skočili na splav, spustili trnke in začeli loviti ribe.

Med tem ko sta se prva dva brata pogovarjala in igrala karte, je tretji brat ulovil že tri ribe

. Rekel jima je, da bo zdaj on malo počival, onadva pa naj lovita. Ko je tretji brat počival, je prvi brat ulovil dve ribi, drugi pa pet rib. Vsi so sklenili, da imajo rib dovolj in odšli domov.

Na poti so srečali taščico, ki jih je prosila, če bi lahko z njimi večerjala.

Bratje so odkimali in prvi je rekel, da imajo rib dovolj. Ko so si spekli vseh deset rib, je vsak brat pojedel le eno ribo, taščica pa le četrte ribe. Potem se je taščica zahvalila in

rekla, da jim lahko prinese denar. Bratje so se strinjali, saj so bili zelo revni.

Zraven denarja pa jim je tudi prinesla čarobno vrtnico. Ko je priletela, jim je podarila denar in vrtnico. Bratje so taščico vprašali, kaj pomeni vrtnica. Taščica je rekla, da ko jo vzameš v roko, si nekaj zaželiš in to se ti izpolni.

Trije bratje še vedno živijo z vrtnico, ki jim izpolni vsako željo.

Taščica pa jim zmeraj prinese kaj čarobnega.

SAMANTA MLAKAR

5./8.

Pomlad je tu

*Na modrem melbu
si je zlati sonček,
ob hladnem potoku
smeji se mi zvonček.*

*Tam za našo hišo
travnik je zelen,
trobentice cvetijo,
postal bo rumen.*

*Ptički zvirgolijo,
metuljčki že letijo od cveta na cvet,
čebele malirajo sladek med,
pomlad pri nas je spet!*

Danijela Vinkec, 2. raz.

VIOLINISTKA

Letos sem se udeležila večih nastopov in dveh tekmovanj.

Prvo tekmovanje je bilo v mesecu novembru, in sicer v Radovljici. En dan prej smo se z mojo sošolko Hano, ki je prav tako tekmovala, peljali v Radovljico. V Radovljici smo najprej poiskali glasbeno šolo nato pa smo se namestili v apartmaju.

Za nami je prišel še učitelj in pianistka, ki me je spremljala na klavirju. Drugo jutro smo se najprej nazajrkovali, nato pa smo šli v glasbeno šolo, kjer je potekalo tekmovanje. Tam smo malo zvadili, potem pa nastopali. Zaigrala sem zelo dobro.

Drugo tekmovanje pa je bilo v Dubrovniku. Tja smo se peljali z letalom. Tudi tam sem lepo zaigrala.

Nastopala pa sem največkrat v glasbeni šoli.

Eva Prešern 5.r/ 9

OTROŠTVO MOJE BABICE

Tista leta, ki so jih preživelili naši predniki, poznajo samo naše babice in dedki, pa še prababice in pradedki.

Pa pogledjmo, kako je bilo včasih: Žene gospodarjev so bile gospodinje, ki so skrbele za hišna opravila, ročno pranje perila, likanje na stare parne likalnice z ogljem, kruh so pekle v krušni peči, hrano so kuhale v lončenih loncih, v prostem času pa so se žene sprostile, seveda, ko je bil čas zato, ob ličkanju ter ob prepevanju starih pesmi. Med tem so možje poskrbeli za zunanja opravila, to pa so: ročna košnja, sejanje raznih semen, ter oranje z živino.

Tudi za otroke je bilo to zelo naporno, saj so morali vsako jutro ali večer nositi iz studencev vedra vode, da so se lahko umili in zjutraj najedli. Seveda pa so bili drugačni časi, kjer so morali otroci že v zelo zgodnjih letih pasti živino, pomagati pri kopanju krompirja, pri spravljanju sena, obrezovanju vinske trte in še pri drugih opravilih.

Ko so otroci začeli hoditi v šolo, niso imeli toliko oblek, ponavadi so imeli blago od prednikov. Bogataši so imeli že v tistih časih kar lepe čevlje, medtem ko so siromašnejši otroci hodili v šolo kar bosi. Težko jim je bilo pozimi, saj jih je pošteno zeblo v noge, poleti, pa jim je še kar šlo. Njihova edina šolska potrebščina pa sta bila tablica in kamenček. Če si imel na tablici domačo nalogo in je deževalo, so se ti vse besede na tablici zbrisale, ljudje pa so se težko kaj naučili. Ker ni bilo denarja, so se ljudje ukvarjali z živino, pri tem so bile najpogostejše krave, saj so jim dajale mleko. Bogataši pa so imeli bike za pleme in konje za oranje ali prevažanje tovara.

Vedno ko so končali z delom, so imeli pojedino, zatem pa še zabavne, šaljive igre, ki jih je bilo iz dneva v dan več. Najpogostejše so se igrali peričkanje in grileke. Pri teh dveh igrah so se možje in žene močno zabavali

Kornelija Kušič, 5./8.

PUST

Pust
veselih ust,
široko se smeji
in nam krofe podari.

Pika Nogavička,
ki ima rdeča lička,
Peter Pan,
že leti v novi dan,
našemi se v karkoli
in pridi k nam okoli.

Našemljen smešno ali strašno,
nam vseeno je,
glavno, da našemljen si,
saj pust že k nam drvi.

Hana Feguš
5.r/9

ŽIVIM V DEŽELI SMEJALKI

V deželi Smejalki smo vsi veseli. Najbolj smo veseli otroci, ker ne hodimo v šolo. Ves dan se samo igramo in veselimo. Če otroci nagajamo, moramo zapustiti deželo Smejalko, zato smo vsi otroci pridni. Ker so pridni otroci, so veseli tudi starši.

Gasper Trafela
3.r.

GODBENIŠTVO V PRETEKLOSTI

Pri predmetu družboslovje smo se pogovarjali o domačem kraju nekoč in danes. Odločila sem se, da pripravim predstavitev o godbeništvu v domačem kraju, saj je naša družina močno povezana z glasbo.

V starih časih so pri nas vladali težki časi. A to Haložanom ni vzelo veselja do kulture. Ob njej so se sprostiti. Glasba jim je vlivala upanje na boljše in lepše čase. Spremljala jih je od rojstva do smrti ter jim popestrila sivi vsakdanjik.

H kulturnemu delovanju našega kraja je veliko prispevalo godbeništvo. Po pripovedovanjih je bila prva kmečka godba na pihala ustanovljena leta 1890. ustanovil naj bi jo Anton Lozinšek iz Zakla. Njeni člani, glasbeniki iz Podlehnik in sosednjih krajev, so igrali predvsem koračnice, popestrili pa so prav vsako velikonočno praznovanje, birmo, novo mašo ter druge cerkvene praznike. Nastopali so tudi na raznih prireditvah v drugih krajih.

Godba je najbolj blestela med leti 1962-68, ko se ji je pridružil danes priznani skladatelj in profesor Maksimiljan Feguš. Godba pa ni ves čas samo cvetela, saj so nekateri njeni starejši člani umrli, mlajši pa se odselili v druge kraje. Čeprav je od tega minilo že lepo število let, pa v naši domače "plehmuziki", igrajo še nekateri muzikantje, ki so bili že v vrstah kmečke godbe na pihala. Z njihovo pomočjo, znanjem in izkušnjami, je ta v nekaj letih prerasla v pihalni orkester, ki ga poznamo še danes.

Godba v našem kraju deluje že vrsto let, in dolžni smo jo ohraniti zanamcem.

Hana Feguš 5. r/9

ŠTIRJE

Štirje psi in štirje zajci
hitro naj domov zbeže,
saj štirje volkovi
za njimi se pode.

Kaj naj zdaj?

Se skrijejo naj?

Štirje psi pogumni so,
volkov se ne bojijo,
nazaj na njih renčijo.

Štirje zajci pa bežijo,
kot da veter jih podi,
da podplati se smodijo
in za njimi se kadi.

Saj štirje zajci se bojijo,
hitro vsi domov zbežijo.

Ko pa zajci domov hitijo,
na štiri mačke naletijo.

Štiri mačke plašne so,
raje se umaknejo.

Zajci pa brž obstojijo,
mačke domov povabijo,
na prejšnje dogodke čisto pozabijo....

Katka Horvat, 4. razred

ZAKAJ

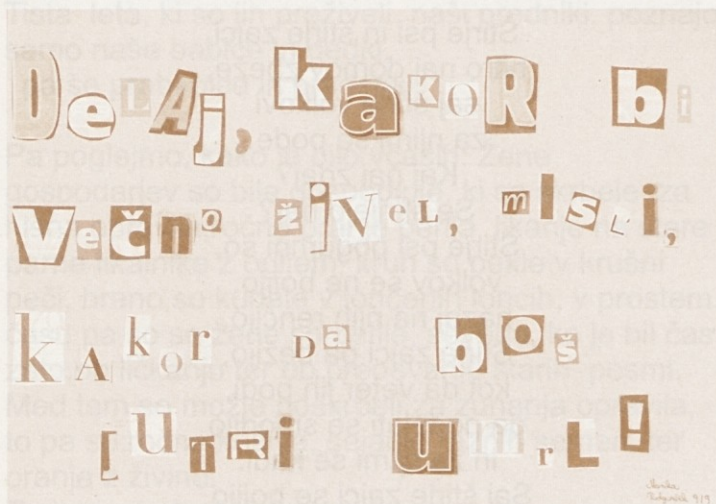
Zakaj so oblaki modri?
Zakaj živali ne govorijo?
Zakaj ptice letijo?
Te vprašam, ati, zdaj...

Ne morem ti povedati,
še sam ne vem ,zakaj!

Zakaj strese te elektrika?
Zakaj ni voda pisana?
Zakaj lisica je prebrisana?
Te vprašam, mami, zdaj...

Ne morem ti povedati,
še sama ne vem, zakaj!

Timi Plajnšek, 4. razred

DOLPHINS

Dolphins live in silent Pacific and in Atlantic Ocean.

He is big and blue.

He has black small eyes.

He doesn't have legs and hair.

He has fins.

He eats different fish.

He is very kind and lovely.

Ingrid Svenšek,
Klementina Podgoršek

KONJ

Naš konj je len gospod,
ne da se mu skakati čez plot.

A jaz ga to bom naučil,
nič več se nanj ne bom jezil.

Raje mu bom sladkor dal
in se z njim na pot podal.

Vsako oviro bova preskočila,
se zvečer domov vrnila.

Klemen Zajšek, 4. r.

KO SLON

Ko slon zaspi, se v njegovi glavi godijo čudeži.
Ko slon hodi, pod njegovimi nogami zemlja drhti.

Ko slon prebira knjige, pamet krepi.

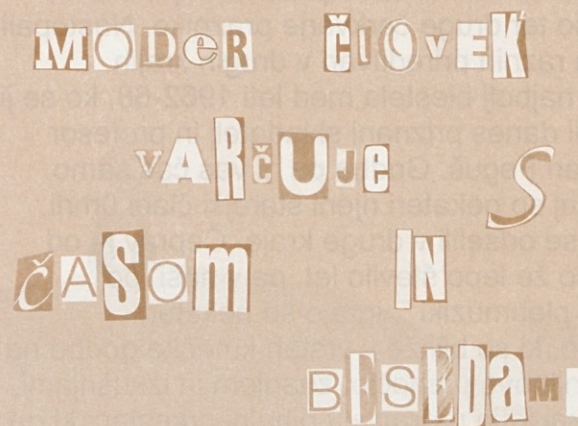
Ko slon zapre oči, si džungle zaželi.

Ko slon dobi prijatelja, se nasmehne na oči.

Ko Tina poboža slona po rilcu, je srečen.

Ko slon, ko slon, ko slon...

Katja Kojc, 4. r.

Življenje
zemljevi
ga
Ile
SAMI
A
Brez
RADIRne.

Jaana
Bela 9a.

KOALAS

Koalas live in a tall in crowns eucalyptus trees in Australia. They grow from 60 to 80 centimeters. They have gray and whirte hair, big ears, long legs that too adapt trees and claws but that ligty to climb. They eat leaves of eucalyptus. Koalas are very sweet and are not dangers.

Nastja in Andreja
7.r.

MUCA

Moja muca je zaspanka,
prede, prede brez prestanka.
V mačji postelji me gleda,
ko se stiskam ob medveda.
Ko me vpraša, kaj zdaj delam,
jaz z medvedom se igram,
še njo vzamem v naročje
in jo božam, kot jo znam.

Daša Šeruga, 4. razred

BELI DAN

Ta dan je res bel,
saj je zimski dan.
Čisto vse je belo,
ker je včeraj padal sneg.
Zunaj se igramo,
vsak nekaj drugega.
In si vsi želimo,
da dan bi bel ostal.

Teja Širovnik, 4. razred

Prijatelji so
Kof
Angeli, ki
na
postavijo na
note, ko naša
krila
Zatajijo

Anja Tiafler 9/9

SELITEV

(mladinska povest)

Nuša je skozi avtomobilsko okno opazovala, kako je suhe liste vrtinčilo v jesenskem vetru. Ravno kar so se vozili skozi velik mestni drevored. Mogočne krošnje platan so se svetile v oranžno-rumeni svetlobi in njihova zelena barva je sedaj sijala v najlepših odtenkih. Za drevesi se je videlo blokovsko naselje. Na balkonih so se pretegovali ljudje v pižamah, v šestem ali sedmem nadstropju pa je nek fantek skozi okno spuščal mehurčke, da so padali v globino. Po cesti se je podilo nekaj prvošolčkov, ki so hiteli v šolo. Šibili so se pod pisanimi torbami, vrat pa jim je krasila rumena rutica.

Nuša se je z mamo, očetom in bratom že kakšne četrte ure vozila po ljubljanskih cestah, njihov novi dom pa je bil sedaj oddaljen le še par ulic. Ustavili so se pred semaforjem, nato pa zavili na desno. Takoj za ovinkom je stala lepa in velika zgradba s košarkaškim igriščem in manjšim parkom z igrali.

» To je tvoja nova šola,« je s smehljajem na obrazu dejala Nušina mama in se ozrla na zadnje sedeže. » Ali ni čudovita? Lani so jo prenovili in zgradili veliko telovadnico. Prepričana sem, da se boš tukaj zelo dobro počutila, Nuša. Saj boš kmalu spoznala nove prijatelje. Sicer pa...« Ob Nušinem mrkem pogledu si je mama Suzana premislila in pot so nadaljevali molče. Nuša je že bila v tej zgradbi, ko sta se z mamo prijaviли. Šolska pedagoginja ji je rekla, da bo obiskovala 8.c. Torej osmi razred na tej šoli obsega najmanj tri paralelke. Nuši se je to zdelo veliko. Na njeni stari šoli so bili samo en razred. Zapeljali so se na stransko cesto, ob kateri so stale urejene hiše, bolje rečeno vile z manjšimi vrtovi, v katerih so se bohotili košati grmi. Na koncu ulice je stala največja in najlepša izmed vseh. Stopili so iz avtomobila in se napotili v hišo, kjer so odprli vrata, da bodo v sobe lahko prenesli pohištvo. Ko so vstopili, je zadišalo po sveže pobarvanih stenah. » Še vedno smrdi po barvi, čeprav so barvali že ne vem kdaj!« se je pritoževal Peter z mp3-jem v ušesih in šel odpirat okna. Sedel je na okensko polico in si z nemarno kretnjo prižgal cigareto. Medtem se je na dvorišču že prikazal tovornjak s pohištvom in drugimi stvarmi družine Potočnik.

» Kolikokrat sem ti že rekel, da ne kadi. Se sploh zavedaš, kakšen vpliv ima to na tvoje zdravje! Saj imaš komaj 16 let! Končal boš z rakom na pljučih, tako kot teta Simona.« je jezno dejal oče in Petrovo cigareto zalučal skozi okno.

» Kolikor vem, teta Simona ni umrla za rakom na grlu, ampak zaradi vnetja trebušne slinavke,« je pomembno dejala Nuša med ovijanjem las okoli kazalca. » Saj je vseeno. Poglavitno je, da pod mojo streho ne bo nihče kadil!« je nadaljeval oče. » Nehajte se prepirati. Raje pojdemo dol in pomagajmo odnesti stvari v stanovanje« je predlagala Nušina mama.

Pohiteli so na dvorišče, kjer so jih že pričakali delavci. » Pritličje, leva vrata. Pa dobro pazite, da ne boste s čim podrsali po steni,« je delavcem pridigal oče. Moški v zelenem kombinezonu je Nuši v roke potisnil veliko kartonsko škatlo, na kateri je s črnim flomastrom pisalo KNJIGE. S težavo se je prerinila do vrat in škatlo spustila na sredo očetove in mamine nove spalnice.

Razgledala se je po stanovanju. Bilo je veliko in moderno z veliko sobami ter vrtom, pred selitvijo pa so živeli v hiši sredi Ljubljanskega barja, natančneje v Igu. Nuša je tam imela veliko prijateljic, a zelo se je bala, da je novi sošolci ne bodo sprejeli in bo tarča zbadljivk in posmeha. Hitro je odgnala slabe misli ter se odpravila ven po nov kos.

Ko so končali z delom, so se utrujeni posedli okoli mize in na hitro pojedli kruh s pašteto in kumaricami. Ker so vso popoldne v hišo prinašali stvari, so bili sestradani. » Ne razumem te, Suzana. Zakaj ne dovoliš, da bi najeli gospodinjo. Ne bi ti bilo treba skrbeti za gospodinjstvo, za večerjo pa ne bi več jedli Kekec paštete.«

» Nočem, da se mi tuj človek sprehaja po hiši. Ne, in pika!« je bila odločna mama.«

» In Nuša! Ne navijaj te stvari tako naglas. Še meni je preglasno, kaj šele tebi, ki imaš na ušesih slušalke.« Nuša je požrla še zadnji grizljaj kruha ter vstala od mize. Red hot chili peppers so utihnili, ko pa je Nuša prišla v svojo sobo, je spet vklopila glasbo. Medtem ko je ona, Nuša, prisegala na rock, je večina njenih sošolk poslušala pop ali R&B. Vrgla se je na posteljo in se zazrla v prazen strop. V njeni novi sobi ni bilo še nobenih posterjev, izrezkov ali slik, zato je bil prostor videti prazen in neudoben. Ta soba je bila veliko večja od Nušine stare, z novim pohištvom, računalnikom in glasbenim stolpom. To je bila pri selitvi sigurno ena izmed boljših stvari. Takih se je Nuša poskušala spomniti čim več: večje stanovanje, nova soba, poleg tega pa je tako ali tako vedno hotela živeti v večjem mestu... A ko je tako razmišljala, si ni mogla kaj, da ji v oči ne bi privrele solze. Spomnila se je na Laro, Katjo in Liso, s katero sta si bili najbližje. Saj niti nista imeli možnosti za pravo slovo.

V šoli sta se dogovorili, da jo Lisa popoldan obiše, a je ta imela hišni pripor. Njen slabovidni dedek je namesto ribje hrane kupil cedevito, doma pa je Lisi naročil, naj nahrani njihovo zlato ribico Zlatko. Nekaj časa sta se prerekala o tem, ali je dedek kupil cedevito ali ribjo hrano. Ker je dedek vztrajal pri svojem prav, je Lisa k ribi zanalašč vsula zavoj oranžnega praška, ko pa je mimo akvarija šla njena mama, se je Zlatka že učila hrbtnega plavanja. Nuša se je zasmejala. Lisa je pač bila taka- včasih si imel občutek, da se ji je resnično skisalo. Lisino vedenje je Nuši v zadnjem času že povzročalo skrbi, a ravno zaradi tega jo je imela rada. Lisa jo je vedno spravljala smeh, njeni izpadi pa so bili prav zabavni. Tudi njena zunanost se je skladala z njenim značajem. Vsak noht na roki je imela pobarvan drugače, nemalokrat pa je imela celo več barv na enem prstu. V lase si je, ko jih je imela spete v figo, zabadala kitajske palčke, enkrat celo vilico, a jo je učiteljica nagnala iz razreda. Pred očmi si je prikazala njen široki nasmeh in pri tem postajala vedno bolj žalostna. Svojo glavo je poskušala očistiti vseh žalostnih misli. Ugasnila je luč in se zavila v odejo. Še vedno se je grozno bala jutrišnjega dne. V želodec se ji je prikradel hlad, ki ni in ni hotel izginiti. Z njim je tudi zaspala.

Nova šola, sošolci

Mama jo je naslednji dan odpeljala v šolo. Ko je videla, da je Nuša v skrbeh, jo je začela bodriti » Nič se ne boj. Saj bo še vse v redu. Takoj se boš navadila in prepričana sem, da boš kmalu imela veliko prijateljev.« Nuša se je prisilila v nasmešek »Ja,« je odgovorila, » saj imaš prav.« Mama se je še enkrat ozrla proti njej. Njena mama je sogovorca vedno gledala naravnost v oči. Kadar ji je Nuša lagala, ali je imela kaj na srcu, pa ni želela povedati, je bila mamina navada izredno moteča » Saj boš znala priti peš iz šole?« Nuša je pokimala »Ja, seveda.« Ko sta zavili na parkirišče, je Nuša mami velela, naj ustavi avtomobil. »Zakaj? Saj te lahko peljem do vhoda.« »Ne, tukaj ustavi!« » Ampak...« » Sem rekla, da tukaj ustavi!« » V redu, že dobro. Samo ne kriči tako!« Mama je zavrla, Nuša pa je izstopila iz avta. Poslovili sta se. Takoj, ko je mamin avto izginil za ovinkom, je Nuša hitro stekla preko prehoda na drugo stran ceste in se skrila za najbližje drevo. Počakala je, da so vsi učenci izginili v šolo, ko pa je njena ročna ura kazala osem minut čez sedem, je globoko vdihnila in jo tudi sama ubrala proti šoli.

Znašla se je sredi svetlo-modro pobarvane avle, iz katere so se na vse strani vili hodniki. Skoraj vsi so že bili v učilnicah, le par fantov je stalo ob omaricah in se krohotalo. Vedela je, kam mora iti. Srce ji je močno razbijalo. Že se je odpravljala čez avlo, da bi odšla po stopnicah navzgor naravnost v geografsko učilnico, ko sta se srečali s pedagoginjo. » O, Nuša, že zdavnaj bi morala biti v učilnici. Pridi, pospremila te bom.« Ko je zagledala skupino dečkov, ki so postavali ob omaricah, se je razjezila » Matevž, Jaka, Simon! Takoj v učilnico!« Ko so jo fantje zaslišali, so se mirno odpravili proti izhodu. Pedagoginja jim je žugala s stopnic » Ti presneti divjaki, že prvi dan špricajo! Tokrat vam ukor ne uide!« Medtem so fantje že zajahali vsak svoje motorno kolo in se odpeljali. Pedagoginja je samo zmajala z glavo in zaničljivo prhnila, nato pa z Nušo odšla do razreda. Ko sta vstopili, jo je predstavila celemu razredu. Za katedrom je sedela njena nova razredničarka Breda Gorenjc. Bila je zajetna ženska srednjih let z ostrim obrazom. Poučevala je zgodovino ter geografijo. » No, prisedi, Nuša. Mislim, da je poleg Špele še prost sedež.« Učiteljica je pokazala k stolu ob oknu. Nuša je sedla. Svetlolasa deklica poleg nje se ji je nasmehnila in jo pozdravila :» Živijo, jaz sem Špela.« » Jaz sem Nuša.« Ozrla se je po razredu. Stene so bile modre, v njem je stalo okoli dva ducata klopi. Nato si je ogledala učence. V njenem razredu je bilo tudi par deklic, s katerimi je trenirala odbojko. Bila je vesela, da je koga poznala. Mogoče je imela mama prav. Saj se bo navadila. Zvonec je prvič zazvonil. Nekaj sošolcev, predvsem deklet, je obkrožilo Nušino mizo, predstavil so se ji in jo zasipavali z raznimi vprašanji: kje je živela prej, kje stanuje zdaj, kam je hodila v šolo, zakaj so se preselili, kaj rada počne... Nušo je preplaval občutek zmagoslavja. Na tej šoli se bo zagotovo dobro počutila. Po treh urah je bil pouk končan. Nuša, Špela in Mia, ki jo je Nuša poznala že z odbojke, so skupaj odšle domov. Pred dovozom Nušine hiše so se poslovile. »Če boš kaj potrebovala, me pokliči!« ji je zavpila Špela. » Bom, hvala. Se vidiva jutri.« »Adijo!«

Težave s Petrom

Ko se je Nuša bližala vhodu svoje hiše, je vedela, da jo doma čaka mama, polna vprašanj, kako je preživela prvi šolski dan. Nuša se je hotela potihoma izmuzniti v svojo sobo in se temu razgovoru izogniti, a ni ji uspelo.

Ko je mamo zadovoljila z vsemi odgovori, je odšla po stopnicah v svojo sobo. Vrata Petrove sobe so bila rahlo odprta. Pokukala je vanjo. Ta je bila polna cigaretnega dima, Peter pa je ležal na postelji z zaprtimi očmi in pozibaval z glavo v ritmu glasbe. Nuša je vedela, da bo oče že spet popenil in mu držal pridigo, da bo iz sebe in svojega življenja moral nekaj narediti, saj on več ne misli služiti denarja za njegove razvade, poležavanja in špricanja šole. Nuši so bili ti večni prepiri zelo neprijetni. Vedela je, da se vedno končajo tako, da Peter zaloputne hišna vrata, sede na motor in oddrvi od doma. Ni ga hotela motiti. Stopila je v svojo sobo, ki je bila še polna zaprtih škatel, nepospravljenih stvari in praznih sten. Polepila ji bo s posterji rock zvezdnikov. Tudi seznam knjig in zvezkov, ki jih še potrebuje za šolo, je bil kar dolg in odločila se je, da bo stopila do najbližje knjižarne še danes popoldan. Očeta bo prosila za denar. Oče je bil nanjo zelo ponosen. Bila je odlična učenka, pravo nasprotje Petra.

Začela je s pospravljanjem sobe. Iz škatel je jemala stvari in jih razvrščala na police in v omare. Pogled ji je zastal na sliki svojih starih sošolcev. Njene spomine je prekinil glas očeta, ki se je vrnil domov iz službe. Zaslišala je njegove stopinje po stopnicah. Stopil je naravnost v Petrovo sobo in med njima se je vnel prepir in kričanje. Očetu so popustili živci, saj je bil že utrujen od nenehnega pridiganja sinu. Dvignil je roko in mu prisolil zaušnico. Peter je odprl okno, skočil in oddrvel z motorjem po ulici.

Tudi Nuši so ti večni prepiri že presedali. Ker je bil oče slabe volje, ga niti ni mislila prositi za denar. Pobrala je svoje prihranke in skozi vrata odšla v mesto. Sprehajala se je po ulicah, ki so ji bile še neznane in opazovala mimoidoče ljudi. Spraševala se je, ali imajo tudi oni v družini kakšne probleme. Po licih so ji spolzele solze. Najraje bi sedla na prvi avtobus in se odpeljala na Ig k Lari, ki jo je vedno znala poslušati.

Simon

Ob Nuši se je ustavilo motorno kolo, na njem pa je sedel simpatičen dolgolasi fant.

»Zdravo, jaz sem Simon, ti pa si verjetno Nuša, kajne? Pa vsej šoli govorijo o tebi.«

Nuši je poskočilo srce. Spomnila se je, da je tega fanta videla že v avli šole. Vsa zardela je odgovorila: »Res je. Ti si pa verjetno Simon, fant, ki že prvi dan šprica šolo.«

Simon ji je rekel, da hodi v 9.a in se ji je ponudil, da ji razkaže mesto.

Tako je Nuši popoldan prijetno in hitro minil. V Simonovem spremstvu se je vrnila domov pozno zvečer, brez stvari za šolo, ki jih je nameravala kupiti. Mama in oče sta sedela v dnevni sobi in gledala televizijo. Pojedla je večerjo in se odpravila v svojo sobo. Opazila je, da je Petrova soba še vedno prazna.

Še ena noč v novem stanovanju

Mislila je, da bo že prišel v poznih jutranjih urah.

Ko je stopila v svojo sobo, je na mizi zagledala lonček, v njem pa svojo najljubšo cvetlico. Iz sporočila je razbrala, da je to mamino darilo za okras v njeni novi sobi. Mama jo je znala vedno presenetiti. Pogledala si je nov urnik: »Koliko krat na teden pa misli biti ta matematika, ko bi bila vsaj telovadba,« je sama pri sebi ježno rekla.

Ko si je pripravljala stvari za šolo, je ugotovila, da ji manjka zvezek za geografijo. Zapisala si je, kaj še mora kupiti in se odpravila v posteljo. Mislila je že zaspali, ko je pod njenim oknom zaslišala hrup motorja. Že po glasu je vedela, da je to motor njenega brata. Hitro je vstala in odhitela do okna. Res je bil njen brat Peter. Ko je Peter že odšel v stanovanje, se je zagledala v nebo in se spomnila prejšnje sobe, ki je bila precej manjša od te, spomnila pa se je tudi na stare prijatelje in dogodke z njimi. O tem je razmišljala kar nekaj časa, dokler ni skoraj zaspala. Še enkrat je pogledala mamino darilo, nato pa res zaspala.

Nova prijateljica

Pri sebi si je mislila, da bo že prišel tako kot vedno ob poznih jutranjih urah. Šla je v svojo sobo, se ulegla v posteljo in le stežka zaspala. Zjutraj pri zajtrku se je že na prvi pogled videlo, da je neprespana. »Ja, Nuša ti si pa danes bolj slabo spala,« je prijazno rekla mama. »Ja, res je. Najprej nisem mogla zaspali, potem pa me je zbudil še vsak hrup avta,« je zaspano rekla Nuša in si z roko podprla glavo.

Ker je bilo lepo vreme, je šla v šolo kar s kolesom. Ko je prišla do šole, je postavila in zaklenila svoje kolo ter odhitela do Mije in Špele, ki sta jo že čakali pred šolskimi vrati. Skupaj so se odpravile k pouku. Po pouku, ko so se odpravljale domov, je srečala svojo sošolko, ki je sicer ni tako dobro poznala kot Mijo in Špelo. »Zdravo, sem Nuša.« je samozavestno rekla Maši. »Zdravo...« je nekoliko prestrašeno rekla Maša. »Imaš popoldan kaj prostega časa?« je vprašala Nuša. »Ja, nekaj pa ga res imam.« Tako je Nuša nadaljevala. »Ali lahko pridem popoldan k tebi? Seveda, če ti je prav.« Maša pa je veselo odgovorila: »Ja, seveda lahko prideš.«

In tako sta se odpravili vsaka proti svojemu domu. Popoldan je bila Nuša pri Maši, kot sta se dogovorili. Domov je prišla pozno zvečer, zato je imela mama za njo polno vprašanj. Le stežka ji je dopovedala, da bi šla rada spat.

Skrivnost

Ko sta se Nuša in Maša naslednji dan skupaj odpravljali domov, sta na koncu ulice med smetmi zagledale majhno muco. Takoj sta pogledali druga drugo in imeli sta enako zamisel. Nuša je rekla: »Kaj, če bi midve imele na skrivaj to majhno muco? Nikomur ne bi povedale. To bi bila najina skrivnost« Maša se je s tem strinjala. Morali pa sta se odločiti, kje bo ta muca živela. Najprej je bilo govora o Mašini sobi, potem o Nušini, na koncu pa sta se dogovorili, da bo v Nušini kleti, kjer je veliko prostora. Nuša jo je hitro skrila pod jopico in odhitela proti domu. Dala ji je malo mleka, potem pa je poiskala nekaj za muco. Našla je košaro, v kateri bo spala in žogico, s katero se bo igrala. Ker predvsem mama hodi veliko v klet, je košaro skrila za zaboje, v katerih je bila spravljena ozimnica. Hranila jo je vsak dan, nekaj krat na teden pa jo je prišla pogledat tudi Maša.

Spor

Nuša in Maša sta se igrali na igrišču z žogo. Nenadoma se pripelje Simon z motorjem in vpraša Nušo, če se gre peljat po mestu. Nuša privoli in Mašo pusti samo na igrišču. Naslednje jutro v šoli Nuša pristopi k Maši, a ona se ne zmeni zanj. Nuša se opravičuje, a Maša ji ne oprostí. Kasneje Maša hodi po starem trgu in izza ovinka se pripelje Nuša. Maša se obrne vstran in odhiti dalje. Maša je mislila, da jo Nuša zasleduje. Zaradi spora z Nušo so jo postrani gledale tudi Špela in Mija. Nuša pride domov zelo zaskrbljena, kar starša opazita. Starša sta se pogovorila z njo in ji svetovala, naj ji naredi presenečenje. Nuša je to storila. Bila je karta za v kino, zraven pa srebrn prstan v znak prijateljstva, in pismo, v katerem je pisalo: »Draga Maša, prosim, da mi oprostíš, ker sem te pustila samo na igrišču in upam, da mi boš oprostila. Tvoja prijateljica Nuša.«

Naslednje jutro je pred šolo Maša prišla k Nuši in jo povabila na vožnjo z novim kolesom. Nuša se je peljala s kolesom do šole in iz šole zraven Maše. Spet sta bili nerazdružljivi prijateljici.

Jesenske počitnice

Bil je petek, zadnji dan šole pred jesenskimi počitnicami. V šoli so imeli proslavo. Najprej so si ogledali film, kasneje pa so imeli igre brez meja in ples. Nuša je bila pri plesu zadržana, sedela je ob vhodu v zeleno avlo, kjer je ta proslava potekala. Prvi dan počitnic je bil super, saj je odšla obiskat

svoje prijateljice iz barja. Domov se je vrnila malo čez polnoč. Bila je izmučena, zato je spala dolgo v dan. Ko se je zbudila, je prišel ponjo Simon in jo odpeljal na igrišče, kjer jo je čakala Maša. Hodili sta nakupovat, kolesarit in v kino. Jesenske počitnice so hitro minile, čeprav so zadnji dnevi trajali celo večnost.

Prvi šolski dan po počitnicah

Pogledam na uro. Kazalci kažejo na šesto. Spomnim se, da je danes prvi šolski dan po počitnicah. Pogledam skozi okno. Kot kaže, bo ta dan turoben. Tudi globoko v sebi čutim turobnost. Verjetno zato, ker je prvi šolski dan. Ali pa morda zato, ker bom spet med sošolci in sošolkami. Kljub vsemu se veselim današnjega dneva. Morda bom srečala Simona in se bo moj, trenutno turobni dan, spremenil v enega najlepših. S težavo si pripravim šolsko torbo. V bistvu sploh ne mislim na šolo. Moja misel je pri ... Simonu. Morda se bo pripeljal na svojem divjem motorju in me odpeljal v šolo. Ampak to se ni zgodilo. V šolo sem morala z avtobusom. Pred začetkom pouka sem ga poklicala, vendar mi ni odgovoril. Vse je kazalo na to, da sva skregana. Prispem v šolo. Z očmi se sprehajam po ljudeh in iščem obraz Simona. Ne najdem ga. Po neuspelem iskanju se odločim, da grem po tretji uri v njegov razred. Tudi tam ga ni najti. Pri sošolcih izvem, da je imel nesrečo z motorjem. Ko to izvem, se začnem tresti. Ustnice mi drhtijo, srce razbija, kolena se mi šibijo ... Zberem se in odidem iz razreda. Želela bi ga obiskati, pa ne vem, kako naj pridem do njega. Edina pot je, da stopim do staršev in čimprej izvem. Vendar, kaj naj staršem rečem. Naj rečem, da je Simon moja simpatija? Ne, tega ne morem. Toda če želim obiskati Simona, mi drugega ne ostane. Odpravim se. Pot me vodi do avtobusne postaje. Vstopim, toda še vedno ne vem, če je to, kar delam, prav. Uspem premagati strah. Avtobus pripelje do končne postaje. Izstopim. Počasi hodim do njihovega doma. Že stojim pred vrati. Pozvonim. Slišim korake, ki se približujejo vratom. Še enkrat globoko vzdihnem. Vrata se odprejo. Pred mano stoji Simonova mama. Predstavim se. Toda jezik se mi zapleta. »Sem Nuša« ... po kratki tišini spet nadaljujem ... »S Simonom se poznavam, no, prijatelja sva, navezana sva drug na drugega. Zelo me je prizadelo, ko sem slišala za Simonovo nesrečo«. »Vstopi«, mi pravi mamin glas. Mama mi ponudi stol in čaj. Pogovarjava se. Izvem, da s Simonom ni najboljši. Še vedno je v nevarnosti. Mama me povabi, da ga obiščeva. Že stopava po hodnikih bolnišnice. Iščeva sobo št. 102, v njej naj bi ležal Simon.

V strahu odpiram vrata. S pogledom iščem obraz Simona. Ne prepoznam ga. Pomislim, ali sva morda zgrešili sobo. Nemogoče, na vratih je zapisana št. 102. Hodim od postelje do postelje, da bi od bližje morda prepoznala Simona. Ga res ne prepoznam? Je res v nesreči bil zmaličen njegov obraz, da ga ni več mogoče prepoznati? V tistem trenutku pa zaslišim svoje ime. Nuša! Nuša! Obrnem se. Na vratih zagledam Simona. Od veselja mi poskoči srce. Obenem pa se zavem njegove situacije, saj ga vidim na vozičku. Objamem ga. Tako prijetno se počutim. Vprašam ga, kako je z njim. Kar lep čas sva se pogovarjala. Iz pogovora je bilo razbrati, da vendarle ni tako hudo, kot je bilo slišati v začetku. Na listu je zapisano, da je poškodovana oz. zlomljena »dextra clavicula«. Poleg tega ima zlomljen gleženj. Upati je na najboljše. Torej se ni ničesar bati. Le čas okrevanja je potreben. Po osmih dneh so Simona iz bolnišnice odpustili. Odslej bo nekaj časa okrevaj doma. Dogovorila sva se, da ga bom vsak dan obiskala. Sicer bo zanj skrbela mama. Jaz pa si bom vzela čas, da bova skupaj klepetala in koristno zapolnjevala prosti čas.

Pet let pozneje ...

Kar lep čas je že minil od Simonovega okrevanja. V tem času so se vezi najinega prijateljstva utrdile. Veliko prostega časa sva preživela skupaj. Spoznala sva, da naju družijo veliko skupnih stvari in lastnosti. Ne veva zagotovo, ali se bodo najine poti združile v eno. Zagotovo pa veva, da bova vedno ostala dobra prijatelja, ki si bova v stiski zaupala in pomagala.

Ob tem spoznanju sva z veseljem odšla k Maši, na praznovanje njenega 18. rojstnega dne. V veselju in razigranosti smo ostali skupaj do jutranjih ur.

Amadeja Jus, Sara Kure, Sara Glažar, Vito Vidovič B., Samo Krajnc, Tadej Drevenšek in Blaž Jerenec
(povest podajanka)
8./9.

Tudi v tistih tamnih dneh, ki
veselja ne poznajo.
Tudi v tistih težkih urah,
ko se vseh volje igrajo,
vedno vedno stoj
in nikoga ne boji!

Življenje je kot
BASEN... ni VAŽNO
KAKO
JE DOLEGA AMPAK,
KAKŠEN JE NOK!!

Nem, da ta nek je
med
Zvezdani
Skriva se nekdo, ki
ti
prijatelj vadi
bo!